Annus XIII - Vol. XIII 11 Martii 1921 Num. 4

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA BENEDICTI PP. XV

SACRUM CONSISTORIUM

Die 7 martii 1921, in palatio Apostolico Vaticano, habitum est Consistorium secretum, cuius Acta ex ordine referuntur:

I. - OPTIO TITULI

Emus et Revmus Dñus Petrus S. R. E. Card. Gasparri, procuratorio nomine et pro parte Emi et Revmi Dñi Petri Card. La Fontaine, Patriarchae Venetiarum, dimisso titulo Sanctorum Nerei et Achillei, titulum Sanctorum XII Apostolorum optavit.

II. - ALLOCUTIO SS. D. N. BENEDICTI PP. XV

CREATIO ET PUBLICATIO S. R. E. CARDINALIUM

VENERABILES FRATRES

Gratum vehementer est quod vos coram frequentes intuemur, quibuscum una de sanctae Ecclesiae negotiis et animarum, Nostrae potissime demandatis curae, consultare Nobis licet. Atque utinam in hunc amplissimum consessum afferre iucunda et laetabilia possimus: verum tristitia prohibemur horum temporum cum belli nondum usquequaque consedit furor, civilesque motus et populorum certamina, quae plurifariam ardescunt, magna etiam nunc sollicitudine Nos afficiunt. Memores equidem Nostrarum

partium, nullam adhuc occasionem praetermisimus, quantum erat in Nobis, laborandi ut in possessionem pacis et tranquillitatis rediret humana societas; quam tranquillitatem pluries illa sibi, saeculis anteactis, Ecclesiae obtemperando, peperisset. Itaque, natali septingentesimo Tertii Ordinis Franciscalium appetente, nuper orbem catholicum ad illud et abstinentiae et caritatis christianae studium hortati sumus quo Assisiensis Patriarcha incensus, cum homines a terrenarum rerum amore ad caelestia traduceret, tam opportunam aetatis suae malis medicinam adhibuerat.

Etenim numquam fortasse hac hortatione tam opus fuit quam hodie, cum, ex ea belli dimicatione vix emersum, cupiditatum ardoribus et partium contentionibus misere conflictatur genus humanum; cumque, nisi ad christiana instituta renovetur vita singulorum, admodum difficile erit ethnici spiritus, longe lateque fluentem, remorari luem, quominus omnem consuetudinem civilem omnesque privatorum mores inficiat. Quod si, pactione facta, belligerari desitum est, non tamen vera pax mundo illuxit, nec quicquam in convictu domestico, in societate civili, in exterisque populorum rationibus magis desideratur quam, fraternae hominum necessitudini christianaeque coniunctioni consentanea, ordinis tranquillitas. Videmus, addictos acerrime contrariis partibus, cives cum civibus ad caedem saepe confligere; videmus gentes, sub uno eodemque natas educatasque caelo, de communis possessione soli armis disputando, aeternarum inter se iacere semina discordiarum; ad haec, veteres quarundam nationum simultates erumpere in violentiam immanitatemque facinorum, quae quidem cum legibus morum atque humanitatis male cohaerent, quaeque Nos, undecumque fiant, improbamus.

Iam vero consentiunt omnes conventa hominum vel consultissimorum quantumvis elaborata ad conficiendam pacem, permansura quidem, ut civilis prudentiae documentum, in scriptis, non vero gentium pervasura animos, nec

habitura legis vim nec ullum omnino usum, nisi, cum iustitiae aequitatisque fundamentis constituta fuerint, tum etiam nacta sint mores et instituta populorum iis christianis conformata principiis, quae de civili cultu ethnicam turpitudinem depulerunt, et quorum virtus ad res humanas privatim publiceque emendandas Francisci temporibus mirifice apparuit. Profecto si domitas habeant virtute cupiditates, exsistet in hominibus singulis ille ordo intimus, quo ipsa societatis humanae ordinatio nititur; ex fraterna autem caritate, si quidem eam non minus, quam iustitiam, classes inter se civium itemque populi, sicut christianos decet, colere instituerint, efflorescet mutua fides, qua nihil melius ad alendam pacem et confirmandam.

Haec ut, divino beneficio, quamprimum christiana morum renovatio fiat, eoque ipso orbis terrarum in longum tranquilletur, Nos equidem precamur petimusque, optantes interea ut saecularis, quam diximus, celebritas exspectatissimum tempus, sancti Francisci spiritum vulgando, maturet.

Nunc autem, venerabiles fratres, antequam ad Episcoporum cooptationem veniamus, eximios viros sex in perhonorificum Ordinem vestrum adlegere constituimus.

Hi sunt:

Franciscus Ragonesi, Archiepiscopus tit. Myrensis, Noster in Hispania Nuntius Apostolicus;

Michaël de Faulhaber, Archiepiscopus Monacensis et Frisingensis;

Dionysius Dougherty, Archiepiscopus Philadelphiensis;

Ioannes Benlloch y Vivó, Archiepiscopus Burgensis;

Franciscus Assisiensis Vidal y Barraquer, Archiepiscopus Tarraconensis;

Carolus Iosephus Schulte, Archiepiscopus Coloniensis.

Quid vobis videtur?

Itaque auctoritate omnipotentis Dei, sanctorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra creamus et declaramus Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales

EX ORDINE PRESBYTERORUM

FRANCISCUM RAGONESI,
MICHAËLEM DE FAULHABER,
DIONYSIUM DOUGHERTY,
IOANNEM BENLLOCH Y VIVÓ,
FRANCISCUM ASSISIENSEM VIDAL Y BARRAQUER,
CAROLUM IOSEPHUM SCHULTE.

Cum dispensationibus, derogationibus et clausulis necessariis et opportunis. In nomine Patris ✠ et Filii ✠ et Spiritus ✠ Sancti. Amen.

Sequitur ut Venerabilium Fratrum Episcoporum Ordinem suppleamus.

III. - PROVISIO ECCLESIARUM

Beatissimus Pater has, quae sequuntur, ecclesias de proprio pastore providit, scilicet:

Metropolitanae ecclesiae Cardiffensi praefecit R. P. D. Franciscum Mostyn, hactenus episcopum Menevensem.

Archiepiscopali titulari ecclesiae Laodicensi, R. P. D. Franciscum Moretti, hactenus episcopum Interamnensem et Narniensem.

Metropolitanae ecclesiae de Linares, R. P. D. Ioannem a Iesu Herrera y Piña, hactenus episcopum de Tulancingo.

Metropolitanae ecclesiae Granatensi, R. P. D. Vincentium Casanova y Marzol, hactenus episcopum Almeriensem.

Cathedralibus ecclesiis Lunensi Sarzanensi ac Brugnatensi, invicem perpetuo unitis, R. P. D. Bernardum Pizzorno, hactenus episcopum titularem Flaviopolitanum.

Cathedrali ecclesiae Auriensi, R. D. Florencium Cerviño y Gonzales, canonicum magistralem Tudensem.

Titulari episcopali ecclesiae Bubastensi, R. D. Ludovicum Hugo, rectorem Seminarii Spirensis, deputatum in Coadiutorem cum iure successionis episcopi Moguntini.

Titulari episcopali ecclesiae Cestrensi, R. D. Ioannem Scheiffes, cathedralis ecclesiae Monasteriensis canonicum, deputatum in Auxiliarem episcopi eiusdem Monasteriensis ecclesiae.

Insuper Ssm̃us Dominus Noster alios etiam, iam renunciatos per Apostolicas sub plumbo Litteras, sacrorum Antistites publicavit, scilicet:

ARCHIEPISCOPOS:

Pelusianum, Franciscum-Regis Canevin, iam episcopum Pittsburgensem.

Antinoënsem, Angelum Paino, iam episcopum Liparensem.

Leontopolitanum, Andream Cassulo, iam episcopum Fabrianensem et Mathelicensem.

Smyrnensem, Ioannem Baptistam Fridericum Vallega.

EPISCOPOS:

Jacensem, Salvatorem Bella, iam episcopum Fodianum.

Cuneensem, Iosephum Castelli, iam episcopum Segusiensem.

Tacambarensem, Leopoldum Lara.

Demetriadensem, Davidem Le Cadre.

Andrapanensem, Maximilianum Novelli, iam episcopum Collensem.

Tricaricensem, Achillem Grimaldi.

I. – EM̃I PP. CARDINALES RUBRO GALERO ORNANTUR

Die 10 martii 1921, in palatio Apostolico Vaticano, habitum est Consistorium publicum, in quo Ssm̃us Dominus Noster Purpuratorum Patrum galero ornavit Cardinales die 7 martii 1921 creatos, nempe:

Em̃um Michaëlem De Faulhaber,
Em̃um Dionysium Dougherty,
Em̃um Carolum Iosephum Schulte.

II. - PROVISIO ECCLESIARUM

Eadem die, in Consistorio secreto, Beatissimus Pater has, quae sequuntur, ecclesias de proprio pastore providit, scilicet:

Titulari archiepiscopali ecclesiae Tyrensi praefecit R. P. Petrum Benedetti, Societatis Missionariorum Ssmi Cordis Iesu Adsistentem generalem et in Urbe Parochum ecclesiae Ssmi Cordis pro animabus igne Purgatorio expiandis.

Metropolitanae ecclesiae Olomucensi, R. D. Antonium Cyrillum Stojan, eiusdem Metropolitanae ecclesiae canonicum.

Metropolitanae ecclesiae S. Iosephi de Costarica, R. D. Othonem Raphaëlem Castro, canonicum theologalem eiusdem archidioecesis.

Cathedrali ecclesiae Alajuelensi, R. P. D. Antonium Monestel, hactenus episcopum titularem Sorensem.

Cathedrali ecclesiae Wichitensi, R. D. Augustum I. Schwertner, cancellarium Curiae dioecesis Toletanae in America.

Cathedrali ecclesiae Ambianensi, R. D. Carolum Le Comte, Vicarium generalem Insulensem.

Cathedrali ecclesiae Portus Victoriae, R. D. Aloysium Gumy, ex Ordine Minorum Capuccinorum.

Titulari episcopali ecclesiae Azotensi, R. D. Aegidium De Boeck, Vicarium apostolicum Novae Antuerpiae.

Titulari episcopali ecclesiae Calamensi, R. D. Martinum Chiolino, e Societate Mediolanensi Missionariorum ad Exteros et Vicarium apostolicum de Ho-nan septemtrionali.

III. - TITULI EMIS PP. CARDINALIBUS ASSIGNATI

Deinde Beatissimus Pater assignavit:

Emo De Faulhaber titulum S. Anastasiae,
Emo Dougherty titulum SS. Nerei et Achillei,
Emo Schulte titulum SS. Quatuor Coronatorum.

IV. - SACRI PALLII EXPOSTULATIO ET CONCESSIO

Tandem Beatissimus Pater sacrum Pallium expostulatum concessit ecclesiis:

Cardiffensi, Smyrnensi, De Linares, Granatensi, Olomucensi, S. Iosephi de Costarica.

EPISTOLAE

I

AD DESIDERATUM S. R. E. CARD. MERCIER, ARCHIEPISCOPUM MECHLINIENSEM, CETEROSQUE BELGARUM EPISCOPOS, QUIBUS, OCCASIONE « QUAESTIONIS FLANDRICAE », NONNULLA QUAE AD RELIGIONEM PERTINENT PATERNO ANIMO INCULCAT.

Dilecte fili Noster et venerabiles fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Cum semper, ut ipsi probe nostis, tum immani bello saeviente tum pace Versaliensi confecta, paternam Nos curam sollicitudinemque de Belgarum rebus adhibuerimus, immortales sane grates datori bonorum omnium Deo agimus qui Nobis videre concesserit quemadmodum patria vestra, peralacri quidem civium cuiusvis ordinis virtute atque sollertia, ad pristinae iam prosperitatis spem feliciter revirescat.

Verum tamen id vos latere nolumus, venerabiles fratres, non parum scilicet Nos commoveri, allatis istinc rumoribus dissensionum, ob eam, quae iam diu agitatur, « Quaestionem Flandricam ». Difficilis profecto quaestio atque plura complectens; de cuius expediendae ratione, utrinque, ipsi qui sunt eiusdem partis inter se non consentiunt. Nos igitur, ea tantum hic attingemus quae ad religionem pertinent, propositam nimirum Nobis habentes, uti debemus, animarum utilitatem.

Similiter decessor Noster f. r. Leo XIII, die xx augusti MCMI, ad Episcopos Bohemiae et Moraviae scribens, de dissensionibus inter eos populos ortis linguarum causa, professus est se nolle eas controversias participare; verum, pro apostolico officio, cavere velle ne quid religio inde caperet detrimenti. « Nobis quidem - sic ille - a dirimendis « de hac re controversiis abstinere decretum est. Profecto sermonis « patrii tuitio, si certos intra fines consistit, reprehensionem non habet; « quod tamen de ceteris privatorum iuribus valet, valere hic etiam « tenendum est, ne quid ex eorum prosecutione communis utilitas « patiatur. Est igitur eorum qui publicam rem administrant, sic, aequi- « tate incolumi, velle integra singulorum iura, ut commune tamen civi- « tatis bonum stet atque vigeat. Quod ad Nos attinet, monet officium « cavere sedulo, ne ex eiusmodi controversiis periclitetur religio, quae « princeps est animorum bonum ceterorumque bonorum origo ».

Eadem Nos quidem, venerabiles fratres, sollicitudine afficimur, eadem causa adducimur ad scribendum; periculum est enim ne istiusmodi controversiis vel civium inter cives caritatis vincula relaxentur, vel ea infirmetur concordia, qua quidem parvae res crescunt, sine qua maximae dilabuntur: in primisque ne clerus quicquam de sua dignitate ministeriique efficacitate deperdat, si eisdem disputationibus immoderata contentione sese immiscuerit.

Iam vero qua se ratione clerus gerere debeat, non solum in istis sed etiam in ceteris rerum adiunctis, apparet ex iis Apostoli verbis, quibus praeclare sacerdotis munera adumbrantur: « Omnis Pontifex « ex hominibus assumptus pro hominibus constituitur in iis quae sunt « ad Deum » (*ad Hebr.*, III, 1). Ex his constat divina plane esse sacerdotis officia; ob eamque rem non debere ministerii eius auctoritatem terrenis servire negotiis; et quamvis non prohibeatur clerus civilibus iuribus, ut ceteri cives, uti, hunc tamen usum numquam oportere sacri ministerii eius efficacitati obesse.

Quod si sacerdotalis actio omn et tempore et loco ad hanc normam debet exigi, tum praesertim debet cum populum ad christianam sapientiam instituit docendo vel praedicando.

Itaque vestrum erit, venerabiles fratres, vigilare ut clerus iuventutis institutionem, in quam quidem pro sui officii conscientia incumbat oportet, tamquam nota supernaturali conformet, unde facile *homo Dei* ab omnibus agnoscatur. Atque ut ex labore suo sacerdos uberes, qui sperantur, fructus percipiat, is omnibus rebus instructus sit quas tempora postulant, quaeque eum discipulis gratum acceptumque efficiunt: maxime vero linguam probe calleat, qua varii utuntur hominum ordines quibuscum pro officio communicare debet, cum secus, uti patet, impossibile esset ministerii sui exercitium

Ad sacram praedicationem quod pertinet, fidei morumque dumtaxat doctrinam explicent sacerdotes, nec tractantes quicquam a suo ipsorum supernaturali munere alienum, eam semper gravitatem ostendant quae divini verbi praecone digna sit. In quo quidem revocentur in usum, si forte in oblivionem venerint, praescriptiones illae quae a S. Congreg. Consistoriali die XXVIII iunii MCMXVII editae sunt, quaeque in Codicem Iuris Canonici sunt relatae, ad ea exsequenda quae Nos per Encyclicas Litteras *Humani generis redemptionem* mandaveramus.

De facultate autem typis scriptiones edendi, quoniam mirandum in modum ea crevit ac permagna eiusdem vis est in utramque partem, cum errorem aeque ac veritatem incredibili celeritate divulgari possit, idcirco Nos religiose observari volumus quod statutum est ca-

none 1386 Codicis Iuris Canonici, quo vetantur clerici, sine consensu suorum Ordinariorum, libros, qui de rebus profanis tractent, edere, et in diariis, foliis vel libellis periodicis scribere vel eadem moderari.

Cum vero digni sanctis altaribus ministri in Seminariis parentur, curae vobis hoc ante omnia sit, venerabiles fratres, ut Clericorum Seminaria vere ad eam rem conducant cuius causa instituta sunt; quapropter diligenter danda est opera ne aditus illuc pateat scriptis ullis quae in eos sacros recessus tumultum afferant civilium contentionum, quaeque a pietatis cultu optimisque studiis abstrahant. Quare efficite - ut idem decessor Noster Leo XIII in ea, quam memoravimus, epistola hortatur - « ut Seminariorum alumni tempestive discant in fraternitatis « amore, simplici ex corde invicem diligere; utpote renati non ex « semine corruptibili per verbum Dei vivi... Erumpentes autem ani- « morum perturbationes cohibete fortiter nec pacto ullo vigere patia « mini; ita ut qui clero destinantur, si labii unius, ob originis discri- « men, esse nequeunt, at certe cor unum sint atque anima una ».

Ceterum clerus divino suo munere sine ulla dubitatione satisfaciet, si in sua cogitandi agendique ratione sacris Pastoribus morem gerat oboedienter. Nec plura certe hic attinet de hac re commemorare, quae cum probe sint cognita, tum fusius de iis mentionem fecimus in Encyclicis Litteris *Ad beatissimi Apostolorum Principis* quas quidem in exordio Pontificatus Nostri ad orbem catholicum dedimus: quemadmodum enim Romanus Pontifex summus est Ecclesiae universae Magister, ita Episcopi rectores sunt particularium ecclesiarum; ipsis ergo fideles omnes, maximeque sacerdotes, oboedire et parere debent. Nonne igitur crudeles dicendi sunt, qui difficultates gravissimas non considerantes, in quibus ob temporum tristitiam Episcop pastorale munus exercent, id oneris, id sollicitudinis augent, obsequium debitum eisdem recusando?

Quae autem de clero vestro hucusque diximus, ea praesertim pertinent ad clerum regularem, qui, cum peculiari lege teneatur ad perfectae virtutis apicem nitendi, iis omnibus se abstinere debet quae possint a tam praeclaro proposito eum avertere.

Quamobrem obsequatur consiliis vestris uterque clerus: ita enim, arcte vobiscum coniunctus, frugiferam apostolatus operam in populo navare poterit, eam concordiam omnium ordinum roborando quae, maxime cum gens Belgarum universa in libertatem vindicata est, tantam patriae vestrae gloriam peperit ac prosperitatem.

Populus autem, clero praeeunte, eadem sensa animi sequatur, omnem devitans acerbitatem verborum, quae, praeter divinae legis offensionem, caritati concordiaeque adversatur.

Haec vobis significare voluimus, venerabiles fratres, unice de salute solliciti cum Nostrorum filiorum, tum maxime sacerdotum, quos quidem ministerii vestri adiutores habetis. Itaque, sublatis in caelum oculis, iterare Nobis libet pro eis omnibus verba Iesu Domini: « Pater « sancte, serva eos in nomine tuo, quos dedisti mihi ... Pater, sanctifica « eos in veritate » (Ioan., XVII, 11, 17). Cumque supernae tantum virtutis ope possimus bonum velle et perficere, idcirco Deum enixe precamur ut et pastorali sollertiae vestrae benigne faveat et validum tamquam suae gloriae instrumentum clerum vestrum efficiat. Quorum caelestium munerum auspicem itemque ut praecipuae benevolentiae Nostrae pignus, apostolicam benedictionem vobis, dilecte fili Noster et venerabiles fratres, cunctoque gregi unicuique vestrum concredito, libenti effusoque animo impertimus.

Datum Romae apud sanctum Petrum, die x mensis februarii MCMXXI, Pontificatus Nostri anno septimo.

BENEDICTUS PP. XV

II

AD R. P. ARNALDUM RIGO, TERTII ORDINIS REGULARIS S. FRANCISCI MINISTRUM GENERALEM, EI TRIBUENS EADEM QUAE MINISTRIS GENERALIBUS FRANCISCALIUM PRIMI ORDINIS CONCESSERAT OCCASIONE DCC NATALIS TERTII ORDINIS SAECULARIS.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Tertii Ordinis a Poenitentia abhinc septem saeculis instituti sacra sollemnia, de quibus Nos encyclicam epistolam ad orbem catholicum nuper dedimus, cum a Tertiariorum Franciscalium universitate sint iure agenda, tum peculiaris quaedam est causa quare ab ista, cui tu praees, religiosa familia celebrentur. Etenim, ut huius Apostolicae Sedis non pauca litterarum monumenta declarant, inter Tertium illum et vestrum Ordinem discrimen est nullum vel originis vel Regulae vel appellationis, nisi quod vos Francisci Patris legiferi instituto accessionem trium votorum sollemnium mature adiunxistis. Ita, quam eratis ingressi viam, eadem sic pergere instituistis, ut ceteris sodalibus Tertiariis qui mundi negotiis curisque impliciti remansissent, in christiana perfectione colenda essetis exemplo, eisque tamquam duces ad sempiternam salutem quaerendam praeiretis. Cui quidem officio non vos defuisse scimus, diuque et praeclare istum Ordinem et sodalium numero et disciplinae laude floruisse. Quod si

deinceps ob ea quae accepisset, ex multiplici civilium rerum conversione, vulnera tamquam debilitatus aliquandiu iacuit, ad eum excitandum et reficiendum vestra conversa esse studia gaudemus; idque libenter intelleximus superiore mense augusto, cum te, novum Ordinis Antistitem, dilecte fili, primoresque tuorum Sodalium coram admisimus. Nunc autem, appetente solemnitate saeculari quam diximus, placet Nobis occasionem, quae affertur, arripere simul Nostrae in vos omnes paternae benevolentiae testandae, simul industriae vestrae refovendae. Quicquid igitur in encyclica epistola, quam supra memoravimus, *Sacra propediem* « trium familiarum Franciscalium primi Ordinis Ministris « Generalibus enixe rogantibus » de Sanctae Ecclesiae thesauro largiti sumus, id omne vobis quoque petentibus volenti animo concedimus. Quare in omnibus vestrae familiae aedibus sacris, ubi Sodalitates Tertii Ordinis saecularis legitime sunt institutae, cum ibi, per annum integrum a die XVI aprilis proximi, ob hanc sollemnitatem supplicatio in triduum fiet, Tertiarii sodales quidem singulis iis diebus, ceteri vero semel plenariam peccatorum remissionem, usitatis conditionibus, lucrentur: quicumque autem ibidem augustum sacramentum de suis peccatis dolentes, visitaverint, ii septem annorum indulgentiam *toties quoties* consequantur; omnia earum aedium altaria per eos dies *privilegiata* sint; eodemque triduo sacrum de S. Francisco, tamquam votivum pro re gravi et simul publica de causa, ibidem cuilibet sacerdoti facere liceat, servatis generalibus rubricis Missalis Romani, ut in novissima eius editione Vaticana proponuntur; denique omnes sacerdotes, iisdem aedibus addicti, possint per eosdem dies Rosaria, numismata, similia, benedicendo, apostolicae indulgentiae muneribus ditare, item Rosariis Crucigerorum et sanctae Birgittae benedicere.

Hanc vestrarum originum commemorationem bono vobis incremento futuram sperare libet; atque optabile est ut quotquot sunt ex utroque sexu religiosae familiae Tertii Ordinis Franciscalis votorum simplicium vinculo obstrictae, institutum vestrum, a quo vix aliquid distant, iam amplectantur et vobiscum quasi in unum corpus bene valens vigensque coalescant.

Auspicem vero divinorum munerum ac testem paternae caritatis Nostrae, apostolicam benedictionem tibi, dilecte fili, tuisque sodalibus universis amantissime impertimus.

Datum Romae apud sanctum Petrum, die XX mensis februarii MCMXXI, Pontificatus Nostri anno septimo.

BENEDICTUS PP. XV

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

PADERBORNEN. ET MONASTERIEN.

DE FINIUM DIOECESUM COMMUTATIONE

SSmus D. N. Benedictus PP. XV, decreto S. C. Consistorialis diei 3 februarii 1921, statuit ut praedia ad *Wenceslaum Havelt* pertinentia a paroecia *Beelen* dioecesis Monasteriensis dismembrarentur, et paroeciae *Clarholz* dioecesis Paderbornensis perpetuo ac in omnibus attribuerentur.

II

MARIANNENSIS–ATERRADENSIS

DISMEMBRATIONIS ET UNIONIS

DECRETUM

Nuper postulatum est ut municipia vulgo *Bom-Despacho* et *Santo Antonio do Monte*, quae in praesenti ad archidioecesim Mariannensem pertinent, dioecesi Aterradensi unirentur. Cum memorata petitio diligenti examini Emorum huius Sacrae Congregationis Consistorialis Patrum subiecta fuisset, cumque visum esset in animarum bonum cessurum praefata municipia ab Archidioecesi Mariannensi dismembrare eaque Aterradensi Ecclesiae adiicere, SSmus Dnus Noster Benedictus PP. XV precibus annuendum duxit. Praesenti itaque Consistoriali Decreto idem SSmus Dnus municipia *Bom-Despacho* et *Santo Antonio do Monte* ab archidioecesi Mariannensi distrahit et Aterradensi dioecesi aggregat. Ad haec autem exsecutioni mandanda deputat R. P. D. Henricum Gasparri, Archiepiscopum Sebastensem, in Brasiliana Repubblica Apostolicum Nuntium, eidemque tribuit necessarias et opportunas facultates, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesia-

stica dignitate constitutum, onere tamen ei imposito ad hanc Sacram Congregationem mittendi, intra sex menses, a data praesentium computandos, authenticum exemplar exsecutionis peractae. Praesentibus valituris, perinde ac si Apostolicae sub plumbo Litterae expeditae fuissent. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 22 februarii 1921.

✠ C. Card. De Lai, Episcopus Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S

Aloisius Sincero, *Adsessor*

III

DE QUERETARO

TRANSLATIONIS CATHEDRALIS ECCLESIAE

DECRETUM

Erecta per Apostolicas Litteras *Deo optimo maximo* die 26 ianuarii 1862 dioecesi de Queretaro, Cathedra episcopalis prius in ecclesia paroeciali S. Iacobi Apostoli Maioris illius civitatis, dein in templo S. Francisci, ac denique in ecclesia Congregationis S. Mariae de Guadalupe fuit ad tempus constituta. In votis equidem usque ab initio fuit novam a fundamentis Cathedralem Ecclesiam exstruere; sed id numquam assequi datum fuit, nec spes datur fore ut id in proximo assequi dioecesis possit. Quare R. P. D. Franciscus Banegas, hodiernus Episcopus de Queretaro, praehabito sui Capituli favorabili consensu, supplices ad SSm̃um Dn̄um Nostrum Benedictum PP. XV porrexit preces, ut eadem Cathedra episcopalis, sub eodem titulo S. Iacobi Apostoli Maioris, non amplius ad tempus, sed modo stabili transferretur et constitueretur in ecclesiam S. Philippi Nerii eiusdem civitatis, quippe quae magnitudine ornatuque longe ceteris ecclesiis antecellit, quaeque, extinctis Patribus Oratorianis, libera hodie est et Ordinarii dioecesani iurisdictioni obnoxia, salvis Sanctae Sedis iuribus. Quibus precibus SSm̃us Dn̄us noster benigne annuere dignatus est. Hoc itaque Consistoriali Decreto, perinde valituro ac si Apostolicae sub plumbo Litterae expeditae fuissent, in templum S. Philippi Nerii, modo stabili, episcopalem Cathedram et Capitulum, sub eodem titulo S. Iacobi Apostoli Maioris, idem SSm̃us Dn̄us transfert, cum omnibus iuribus, privilegiis et indultis, quae Cathedralibus

ecclesiis, in Mexicana Republica, competunt, quaeque hucusque dioecesi de Queretaro quoquomodo peculiariter tributa sint. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus S. Congregationis Consistorialis, die 1 martii 1921.

✠ C. Card. De Lai, Episcopus Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

Aloisius Sincero, *Adsessor.*

IV

CIRCA FACULTATES ORDINARIORUM

Cum aliquando Rmi Ordinarii SS. Congregationibus preces porrigant, ut speciales facultates sibi concedantur, iuxta *formulas* quae olim dabantur a S. Congregatione de Propaganda Fide, eisdem declaratur quod definitiva norma super hac re quamprimum statuetur et notificabitur. Interim vero sciant Rmi Ordinarii adhuc vigere facultates quae durante bello a S. Congregatione Consistoriali concessae fuerant, decretis die 25 aprilis 1918 et 2 augusti eiusdem anni.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 7 Martii 1921.

✠ C. Card. De Lai, Ep. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

Aloisius Sincero, *Adsessor.*

V

PRO NOTITIA CIRCA SAC. PHILIPPUM GNAM

Episcopus Londonensis (Canadà), vigore specialium facultatum a S. Sede habitarum per tramitem Rmi Delegati Apostolici, absolvit a censuris in foro externo sac. Philippum Gnam illius dioecesis, qui decreto Consistoriali diei 14 maii 1914 nominatim et personaliter excommunicatus fuerat atque vitandus declaratus.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 5 martii 1921.

✠ C. Card. De Lai, Ep. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

Aloisius Sincero, *Adsessor.*

VI

DESIGNATIO ORDINARII PRO APPELLATIONE IUXTA CAN. 1594, § 2

Iuxta can. 1594, § 2, *Codicis Iuris Canonici* pro appellatione:

Rmus Archiep. Rothomagensis designavit Ordinarium Ebroicensem.

Quam designationem Ssmus D. N. Benedictus Pp. XV approbare dignatus est.

Datum Romae, ex aedibus S. Congr. Consistorialis, die 18 februarii 1921.

SACRA CONGREGATIO CONCILII

CORRIENTEN.

IURISDICTIONIS

Die 13 novembris 1920

SPECIES FACTI. - Episcopus Corrientensis in Republica Argentina litteris diei 8 septembris 1919 dubium solvendum proposuit circa dependentiam Conferentiarum S. Vincentii a Paulo a potestate Ordinarii; tenor litterarum est ut sequitur:

« Ex iis quae in Lib. II Codicis, Part. 3ª, Tit. XVIII et XIX conti-
« nentur, ius tribuitur locorum Ordinariis erectionem seu constitutionem
« associationum fidelium approbandi, seu permittendi, pro diversa earum
« natura; atque ipsarum regimen et administrationem ordinandi, aut
« saltem inspiciendi et adprobandi, inter alia plura; et salvis semper
« quae Apostolicae Sedi ex legum praecepto reservantur, necnon Reli-
« giosis ex Apostolico indulto.

« Inter laudatas consociationes, locum tenet societas, quae vulgo
« appellatur *Conferencias de S. Vicente de Paul,* quaeque inter alias pro
« pauperibus sublevandis in hac Dioecesi ab aliquot annis adest. Hanc,
« tamen, a Moderatore supremo eiusdem pro universa ditione Argentina
« - in Metropoli degenti - praeceptis supra laudatis non teneri sustinetur,

« neque Ordinariorum iurisdictioni et potestati subiici iuxta canones,
« quatenus *societas laica* est.

« Idcirco orator Episcopus, in actione et regimine eiusdem Socie-
« tatis - quae *Pia Unio* iuxta can. 707 videtur audire - nonnulla con-
« spiciens difformia atque moribus et religioni adversa, imo et noxia,
« opportuna adhibere correctionis media impeditus est; quapropter Emi-
« nentiam V. Revmam supplex accedit, ut declarare dignetur:

« An et quo ambitu praedicta Societas S. Vincentii a Paulo Ordi-
« narii loci potestati subsit iuxta quae in Lib. II, Part. 3ª, Tit. XVIII
« et XIX C. I. C. praecipiuntur ».

Votum Consultoris. - Attenta forma generica sub qua dubium proponitur, quum in factispecie nonnisi praeseferantur « nonnulla difformia « atque moribus et religioni adversa », quorum specifica natura non describitur, unicum quod videtur opportunum ad rem illustrandam, est adumbrare statum iuridicum Conferentiarum Vincentianarum seu Societatis S. Vincentii a Paulo, tum in genere, tum in particulari quoad Conferentias Vincentianas in Republica Argentina.

A) - Iuridica conditio Conferentiarum in genere.

I. De facto. - Societas S. Vincentii a Paulo, ut scitum est, fuit fundata a Friderico Ozanam a. 1833. Praeclarus ille vir, adhuc iuvenis, cum aliis iuvenibus catholicis amicitia et societate coniunctus ad scopum litterarium et philosophicum, sensit cum illis divinum quemdam impulsum active cooperandi in remedium ingentium malorum quibus eo tempore premebatur societas, praesertim per exercitium christianae caritatis et operum misericordiae sive corporalis sive spiritualis in favorem pauperum, Christum in eorum persona venerantes. Inita ergo inter se societate, prodiit prima sic dicta *Conferentia* sub caelesti patrocinio S. Vincentii a Paulo, cuius exemplis ad illa misericordiae opera spiritu supernaturali exercenda incitarentur. Initio pauperes in eorum domibus invisebant ad eorum corporales miserias sublevandas, ut ita sibi pararent aditum ad remedium procurandum miseriis spiritualibus multo urgentioribus (*Manuel de la Société de St-Vincent de Paul*, pag. 184). - Res felicem habuit successum; societas mirabiliter propagata est, primum in Gallia, dein in aliis pluribus nationibus, et paulatim complexa est omnia opera, quae, pro cuiusve regionis conditione et necessitate, inservirent ad praefatum propositum sublevandi pauperum miserias tam corporales quam spirituales. Quae opera eximiae caritatis christianae, 80 Patres, qui in

postulatu Concilio Vaticano exhibito, quo petebatur ut ab ipso Concilio praedicta Societas laudaretur et commendaretur, ita brevi complexi sunt: « Haec autem Societas, ex laicorum ordine praesertim efformata, « nobiliores civitatum et vicorum viros optimosque ephebos in sinu com- « putat, lateque per universum terrarum orbem iam diffusa, uberiores « fructus in dies protulit, quos hic enumerare superfluum esset. Vix exstat « corporalis inopia, quae ab eis non relevetur, aut animi afflictio, quae « non sit recreata. Isti enim pauperes saepe et regulariter visitant eosque « duplici panis et consolationis pabulo reficiunt; aegrotis opitulantur « iisque salutaris medicinae remedia subministrant; senes in hospitiis « et orphanos in conservatoriis collocant; artifices et operarios erudiunt, « iunioresque ex eis, qui in officinis tirocinantur, suo patrocinio a pravis « exemplis praeservant; optimos libros per domos et familias disseminant « et matrimonia mere civilia cohonestant: quo fit ut ex hac institutione « miris modis in christiana republica bona dimanent, multique salventur, « qui sine hoc auxilio periissent » (*Collectio Lacensis*, vol. VII, col. 901).

Incrementa celerrima Societatis necessaria iusserunt redigi statuta et accuratam ad modum organici corporis fieri constitutionem. Statuta a sociis adunatis condita sunt et organizatio facta est per Conferentias plerumque in paroecias distributas, per Consilia particularia seu regionalia, et Consilium generale a quo ultimo tota Societas regitur.

At neque pro statutis unquam requisita est approbatio auctoritatis ecclesiasticae, neque pro interna organizatione, neque unquam particulares Conferentiae *erectae* sunt per actum Superioris ecclesiastici aut praerequisita saltem eius approbatione; sed Conferentiae institutae sunt privata conventione piorum fidelium qui sese adunarunt ad illa eximia caritatis opera exercenda, et Societati incorporatae sunt per admissionem factam a Consilio generali. Orta ergo est et propagata tamquam *societas laica* i. e. *non ecclesiastica* seu non habens esse ab actu auctoritatis ecclesiasticae, sicut sunt *hospitalia laica* (quod non est idem ac excludentia finem pium et omnino religioni conformem) et *hospitalia ecclesiastica*, utraque opus pium; sed priora non erecta ab auctoritate ecclesiastica ideoque personalitatem iuridicam in Ecclesia non habentia, posteriora vero talem erectionem habentia et ex illa iuridicam personalitatem (Cfr. *Cod.*, can. 1489 § 1).

Ita organizata tamquam Societas in sensu canonico *non ecclesiastica* habuit favorem Ecclesiae: omnes Episcopi certatim eam summis laudibus cumularunt; parochi in ipsa nacti sunt praecipuum adiumentum regenerationis suae paroeciae; Romani Pontifices laudarunt ac foverunt ac tandem plurimis indulgentiis dotarunt. Quae indulgentiae concessae sunt

Societati independenter a qualibet erectione vel approbatione auctoritatis ecclesiasticae, solis attentis operibus caritatis, quibus illa impenditur. Ita Gregorius XVI Brevi *Romanum decet Pontificem* 10 ian. 1845 indulgentias concedit « Consiliis sive Conferentiis, *quae approbante Con-* « *silio Generali instituuntur* (nulla mentione facta de erectione aut appro- « batione auctoritatis ecclesiasticae) sive *ab eodem* sive *a Consiliis parti-* « *cularibus* Civitatum aut Provinciarum *ab ipso iam institutis* ». - Deinde alio Brevi 12 augusti 1845 alias indulgentias concessit personis, quae praedictam Societatem suis eleemosynis iuvent. Quin immo voluerunt Romani Pontifices ut retineret illum characterem Societatis laicae seu non ecclesiasticae, nominatim Gregorius XVI et Pius IX: « *i quali stimarono* « *buona cosa che essa prendesse carattere di* OPERA LAICA, UMILE AIUTO « DEL CLERO, NON SOTTOMESSA AD ESSO, *e giudicarono che, così costituita,* « *potrebbe servire utilmente agli interessi della religione* » (*Vita di Ozanam, scritta dal canonico suo fratello:* versione italiana, p. 109). Videlicet: « *Era facile a capire che l'unione di spirito sarebbe stata immediatamente* « *rotta, se ogni vescovo avesse organizzato le conferenze della propria dio-* « *cesi e compilato il loro regolamento, nel modo ch'egli avesse creduto più* « *conveniente* » (Ibidem).

Ita Societas nunquam curavit personalitatem iuridicam in Ecclesia habere; contra, eam procuravit obtinere ab auctoritate civili, ut haberetur capax recipiendi legata aliasque donationes, sine quibus magnum opus regenerationis classium pauperum, cum eo fructu qui latus fuit, aggredi non potuisset. Et de facto a pluribus guberniis recognitionem obtinuit, qui recognitionem denegare solent associationibus habentibus characterem Societatis ecclesiasticae.

At, si Conferentiae Vincentianae non sunt associatio proprio sensu ecclesiastica, eae tamen multo intimiorem coniunctionem ab initio habuerunt et constanter retinuerunt cum clero et auctoritatibus ecclesiasticis. Ipsis generatim, licet effective non praesit, praeest tamen honoris causa parochus, aut in eius defectu alius pius sacerdos, non raro ipse Episcopus, ac semper adest aliquis sacerdos, qui spiritualiter dirigit et a consiliis est tamquam verus adsistens ecclesiasticus: quem modum agendi non habuit societas impositum ab Auctoritate ecclesiastica, sed sponte a sociis susceptum, instinctu illo vere christiano, quo in operibus christianae caritatis exercendis quaeritur iuvamen et directio auctoritatis ecclesiasticae, cuius praecipue est illa opera *promovere* ac *fovere.*

II. QUOD AD IUS ATTINET. - Iterum praestat praemittere, quum Societas S. Vincentii a Paulo dicitur esse societas *laica,* a limine removendum

esse ab hac appellatione sensum pravum quem nunc passim habet, et quem praeterito tempore omnino non habebat: *laicum* hic tantummodo per oppositionem dicitur ad *ecclesiasticum*.

Iam notum est dari cappellanias *laicales* et *ecclesiasticas*: illae autem sunt, quae *sine auctoritate et approbatione ecclesiastica fundantur* et idcirco spiritualizatae non remanent, sed sub dispositione testatoris et heredum (Amostazo, *De causis piis*, lib. III, cap. I, 7; cap. II, n. 1 sq.).

Nota pariter est divisio *confraternitatum* in *laicales* et *ecclesiasticas*: in qua divisione sumitur *confraternitas* pro qualibet societate seu associatione in finem pium inita, et discrimen inter laicales et ecclesiasticas ponitur in hoc, quod in primis *non interveniat*, in aliis interveniat ad iuris effectus *auctoritas ecclesiastica*, eas per suam approbationem vel erectionem condens seu esse ecclesiasticum eis tribuens (Amostazo, *De causis piis*, lib. IV, cap. 12, n. 7). Non ergo distinguuntur a fine, sed ex eo quod primae dirigantur et gubernentur a personis laicis; aliae ab auctoritate ecclesiastica. Cf. quoque Melata, *Manuale de Indulgentiis*, pag. 207, ubi pariter notat associationes, quae ab Episcopo non fuerunt erectae, dici simpliciter *pias* seu *laicales* per oppositionem ad *ecclesiasticas* (Schmalzgrueber, lib. III, tit. 36, *De religiosis Domibus;* Reiffenstuel, eod. tit. n. 7 sq.; Duballet, *Des choses ecclésiast.*, n. 564, 567).

Dantur ergo praeter consociationes stricto sensu *ecclesiasticas*, quae ab auctoritate ecclesiastica eriguntur et diriguntur, aliae fidelium uniones etiam ad finem pium excitatae, sed sub potestate et regimine laicorum constitutae, ab auctoritate vero ecclesiastica mere probatae seu laudatae, quae suscipiuntur in utilitatem proximi auxilio indigentis, et exercent beneficentiam in pauperes, curam infirmorum, protectionem viduarum aut orphanorum, promovent sanam et christianam institutionem, aut bonum spirituale et tutelam moralem iuvenum artificum, aut contra certa vitia grassantia luctant. Saepe quidem ad has causas confraternitates ab ipsa Ecclesia instituuntur, prout praesertim medio aevo usuvenit; et tunc liquet huiusmodi confraternitates sensu stricto ecclesiasticas ad talia opera promovenda erectas auctoritate Episcopi, huius iurisdictioni et regimini subiici etiam in prosecutione pii sui propositi, eisque proinde applicandos esse canones de confraternitatibus. Sed extra hunc casum, sicut associatio non habet esse ab Ecclesia, nec ab Ecclesia *agnoscitur quoad iuris effectus;* ita ab ecclesiastica auctoritate non gubernatur et regitur, sed per laicos in propriis statutis designatos. Huius classis associationum ponitur tamquam exemplar praestans ultimorum temporum, ipsa definite Societas S. Vincentii a Paulo seu Conferentiae Vincentianae (Tachy, *Traité des Confréries*, cap. 1, n. 13).

Quam distinctionem solemni modo agnovit Ecclesia etiam recentissime. Ita in Decreto S. C. Consist. *A remotissima antiquitate,* ubi traditur norma circa relationem *De statu dioecesis* ab Episcopis periodicis temporibus S. Sedi exhibendam ponitur, separatim Cap. XI-II *De piis sodalitatibus et religiosis consociationibus,* quae ab auctoritate ecclesiastica eriguntur, et Cap. XV *De operibus piis et socialibus,* in quibus solum exigitur ut necessarium « ut debitam in omnibus Ordinario et S. Pon- « tifici *reverentiam praestent,* et *in iis* quae fidem, mores et iustitiae « leges attingunt, S. Sedis directioni et moderationi omnino subsit ».

Ex quibus ultimis S. Congr. verbis satis apparet ambiguitas quaesiti ab Ordinario Corrientensi proposito; profecto, quandocumque incidit quaestio fidei et morum, evidens est subiectio cuiusvis fidelis, cuiusvis associationis auctoritati Ecclesiae; ex quo tamen non sequitur quod ipsa associatio necessario debeat quoad omnia subiici Ordinario, quoad exsistentiam, constitutionem seu organizationem, statuta, activitatem et internum regimen; quippe S. Congregatio aperte in hoc distinguit has Societates pias et opera socialia, a sodalitatibus seu associationibus ecclesiasticis, quae per Ecclesiae erectionem exsistunt, et inde personam iuridicam in Ecclesia acquirunt.

Immo absolute potest vere dici, quod sicut singuli fideles iurisdictioni Episcopi subsunt, ita manent huius iurisdictioni subiecti, quando in Societates uniuntur. Quamquam enim Episcopus ex hoc solo facto societatem vi suae iurisdictionis dirigere nequit, quemadmodum societates proprie ecclesiasticas et confraternitates dirigit, *ius tamen habet et obligationem* INVIGILANDI, ne abusus irrepant neve fideles occasione societatum ruinam salutis incurrant (Cfr. *Cod.,* can. 336 § 2).

Cum quibus Episcoporum iuribus erga memoratas associationes non proprie ecclesiasticas connexa est obligatio seu officium *eas fovendi et promovendi,* cum agitur de societatibus iam ab Ecclesia commendatis et laudatis, ut in particulari accidit de Societate Vincentiana. De qua Leo XIII (Encycl. *Humanum genus*) ita ad Episcopos alloquitur: « In « quo genere silere hoc loco nolumus illam spectaculo exemploque insi- « gnem, de populo inferioris ordinis tam praeclare meritam societatem, « quae a Vincentio patre nominatur. Cognitum est, quid agat, quid velit: « scilicet tota in hoc est, ut egentibus et calamitosis suppetias eat ultro, « idque sagacitate modestiaque mirabili: quae quo minus videri vult, « eo est ad caritatem christianam melior, ad miseriarum levamen oppor- « tunior ». Quae laudes et commendationes dantur de societate numquam ab auctoritate ecclesiastica erecta, recta et gubernata, sed ab ipsis laicis; quae tamen multo arctiorem semper conservavit cum aucto-

ritatibus ecclesiasticis coniunctionem, quam pleraeque societates et confraternitates vere ecclesiasticae.

III. De iure Codicis. - Ius praecedens hac in re non fuit mutatum per Codicem, sed potius firmatum. Id autem non deducitur tantum ex generali canone 6, quo sancitur: « Codex vigentem hucusque discipli- « nam plerumque refert »; sed etiam ex canonibus specialibus *De fidelium associationibus*. Sane ex can. 684: « Fideles laude digni sunt, si « sua dent nomina associationibus ab Ecclesia erectis *vel saltem com-* « *mendatis* ». Distinguit ergo accurate associationes *ab Ecclesia erectas* ab associationibus ab Ecclesia *commendatis*, qualis est Vincentiana Societas. Reliqui canones, a can. 686 ad finem tituli, agunt de iis quae eriguntur ab Ecclesia, per quam solam erectionem ex can. 687 obtinent « iuridicam in Ecclesia personam »; et inde debent habere « statuta a « Sede Apostolica vel Ordinario approbata », can. 689, etc. (cfr. can. 100 § 1 et can. 1489 § 1). Quibus legibus non subest Societas Vincentiana, sicut nec societates ad fovendam temperantiam, aliaeque plures mere *laicae* seu *non ecclesiasticae*, licet ab Ecclesia valde commendatae atque adeo indulgentiis ditatae sint.

IV. Conclusio. - Ergo Conferentiae Vincentianae vere sunt associatio pia *non ecclesiastica*, cui non possunt applicari canones Codicis, qui agunt de associationibus, quae per erectionem auctoritatis ecclesiasticae fiunt *vere ecclesiasticae*. At inde non potest facile dari responsum ad quaesitum propositum, sive affirmativum sive negativum; nam, ut dictum est, certe etiam associationes non ecclesiasticae subsunt *vigilantiae* Episcopi, et fieri etiam potest ut opus quod aggrediantur Episcopi iurisdictioni sit obnoxium, v. gr., si erigunt scholam, quoad modum instructionis religiosae in ea impertiendae.

B) *De Conferentiis Vincentianis Reipublicae Argentinae.*

Scitum est, Societatem sancti Vincentii a Paulo ita fuisse fundatam, ut ab ea feminae manerent omnino exclusae (*Manuel de la Société*, pag. 20); et solum postea a Gregorio XVI, impetratae fuerunt indulgentiae pro feminis, *quae suis eleemosynis iuvarent* Societatis opera, *unicum medium* pro feminis partem habendi in operibus Societatis.

De facto tamen, serius ocius, Conferentiae Vincentianae feminarum pluribus in regionibus constitutae sunt; atque adeo iam res processerunt, ut hodie illae mulierum Conferentiae vitam habeant, quam aliae

virorum multo prosperiorem atque operibus in favorem pauperum omnis conditionis multo insigniorem, cum maiore etiam efficacia in eorum spiritualem regenerationem exercita. Nam ex una parte honestae atque spectatae feminae facilius obtinent recognitionem legalem et protectionem guberniorum; ex alia parte facilius et suavius sese introducunt in animos miserorum, quorum corporales miserias levant, atque parant viam sacerdotibus, quos optimos quosque sibi in auxilium diligenter conquirunt.

Qua ratione in alias regiones introductae sunt mulierum Conferentiae non attinet disserere. Quoad Conferentias mulierum in Republica Argentina, de quibus est praesens quaestio, res est in propatulo: accurate enim describitur earum origo et historia in opere publici iuris facto, dum illae expletum iam (a. 1914) quintum lustrum a fundatione (a. 1889) sollemniter celebrarent. Videlicet quum mulierum Conferentiae cum ingenti animarum fructu fundatae fuisse in Hispania, strenue contenderunt obtinere exsistentiam nationalem seu independentem a Conferentiis Parisiensibus; quare a Pio IX postularunt, ut sibi concedere dignaretur indulgentias, quibus iam fruebantur virorum Conferentiae; quas Pius IX benigne indulsit Brevi dato die 22 aprilis 1867. Haec legebantur in parte narrativa rescripti: « Supplices admotae Nobis sunt « preces, ut mulierum Christifidelium Societati, sub titulo S. Vincentii « a Paulo, vulgo *Conferencia* nuncupatae, quae centralis in Hispaniarum « regno, suamque sedem habet in civitate Matritensi, omnes et singulas « indulgentias communicare de Apostolica Nostra Auctoritate digna- » remur, quibus virorum Christifidelium Societas eiusdem tituli et insti- « tuti ibidem exsistens ab hac Sancta Sede ditata fuit... », etc. (Opus citatum, pag. 110).

Ex Hispania mulierum Conferentiae transierunt in Rempublicam Orientalem (Uruguay); inde notitia delata in Rempublicam Argentinam, in qua piae spectataeque feminae ad nobiliores familias pertinentes illas fundarunt (a. 1885) omnino ad normam conferentiarum Hispaniae, ideoque a Leone XIII postularunt et impetrarunt, ut sibi conferrentur indulgentiae, quae similibus Conferentiis mulierum in Hispania fuerant concessae: « Supplicatum est Nobis, ut huic Societati Reipublicae Argentinae, « quae in Civitate Bonaërensi principem sedem habet, omnes indulgen- « tias, quibus Hispanica gaudet, de Nostra benignitate concedere digna- « remur... » (Opus citatum, pag. 109).

Ortae ergo sunt Conferentiae mulierum, sicut aliae virorum, sine formali erectione atque adeo sine formali approbatione auctoritatis ecclesiasticae; idcirco, sicut illae virorum, non gubernantur per auctoritatem

ecclesiasticam, sed per propria Concilia in quae sunt organizatae, ac propterea ipsis non applicantur leges Codicis quae datae sunt de confraternitatibus et piis unionibus per formale decretum erectionis vel approbationis Episcopi conditis; et in hoc sensu vere potest dici quod non sunt subiectae Episcopo, quamvis semper, ut dictum est, manet improprius hic modus loquendi, cum semper Episcopus *ius habeat et officium vigilantiae atque adeo visitationis* (can. 336 ssq.). Id autem de Conferentiis Reipublicae Argentinae multo adhuc constat apertius. Nam cum nobilissimae feminae, quae ipsas condiderunt, antea suum consilium manifestassent Archiepiscopo Bonaërensi, oblato etiam exemplari Statutorum, atque ab eo implorassent approbationem seu benedictionem, ut catholicas feminas decebat; Archiepiscopus sapienter abstinuit a formali approbatione societatis, quae non erat *ecclesiastica*, sicut confraternitates et piae uniones, benedictionem vero suam largissime impertitus est, simul declarans non esse suae auctoritatis illam gubernare. En verba: « Imploratam benedictionem libentissime concedimus, cum non pos- « sit non esse utilissimum opus tantae caritatis christianae. Cum tamen « tale institutum non sit dependens a nostra auctoritate, non praeten- « dimus illud gubernare. Cum tamen licentia et benedictio a nobis « petatur, quod quidem omnino proprium est cuiusvis operis christiani, « putavimus non esse extra nostram iurisdictionem, declarare quod tuto « ex sese potest haec Societas constitui et consilium damus ut quam « primum constituatur » (Opus citatum, pag. 103).

Ergo Conferentiae Vincentianae mulierum Reipublicae Argentinae, sicut aliae virorum, ad eximia caritatis opera exercenda, sese constituerunt ex pia voluntate sociorum, sine interventu auctoritatis ecclesiasticae, quae sese declarabat incompetentem ad illam per formale decretum erectionis vel approbationis constituendam, quippe quae nec esset confraternitas nec pia unio particularibus regulis canonicis subiecta.

Ita in Republica Argentina organizatae sunt mulierum Conferentiae, per Consilium Generale Boni Aeris in civitate Metropolitana residens, per Consilia Regionalia a Consilio Generali dependentia, distributa in diversas provincias et per Conferentias plerumque secundum parochiam distributas. Intimam hactenus retinuerunt coniunctionem cum auctoritatibus ecclesiasticis sive Episcopis, qui non dedignati sunt earum Conferentiis adsistere, a quibus semper obtinuerunt adsistentem ecclesiasticum, ab ipsa Conferentia delectum, sacerdotem pium, zelantem et spiritu Conferentiarum imbutum; cui ipsa Statuta assignant honoris praesidentiam et quem habent Consiliarium, cum tamen negotia ab ipso Consilio expediantur.

Conferentiae Argentinae quam primum curarunt obtinere a Gubernio civili recognitionem legalem et personalitatem iuridicam, quam libentissime concessit Gubernium propter innumera bona socialia, quae ex ipsis redundabant, nec solum recognitionem concessit, sed etiam plurima auxilia pecuniaria in ipso Parlamento decreta. Quare cum, lapsu temporis, ad amplificandum opus, opportunum iudicatum fuerit aliquam mutationem facere in Statutis; sicut Statuta fuerunt condita sine interventu auctoritatis ecclesiasticae, ita sine tali interventu factae sunt illae mutationes, quae tamen subiectae sunt approbationi Gubernii, a quo recognitio non datur nisi secundum Statuta oblata. Ergo Conferentiae mulierum Argentinae processerunt in hac parte eodem prorsus modo, quo semper processerant Conferentiae virorum subiectae Consilio Generali Parisiensi; videlicet ut societas *laica* seu *non ecclesiastica*, sensu superius explicato.

Conclusio generalis. - I. Ergo Conferentiae Argentinae mulierum, sicut aliae virorum, ex modo quo conditae, organizatae et evolutae sunt, apparent nec esse aliqua confraternitas, nec alia pia unio ecclesiastica, cui applicari possint canones Codicis de confraternitatibus et piis unionibus.

II. Cum tamen omnes fideles, sive seorsim accepti sive in societatem coadunati, sint subiecti Praelatis ecclesiasticis, et activitas alicuius societatis, etiam laicalis, ex fidelibus conflatae, subsit generali *vigilantiae* Episcoporum, id de Conferentiis quoque Vincentianis religiose tenendum est; salvo magis peculiari iure quod Episcopis competit, circa opera scholastica et similia, quae Conferentiae aggrediantur.

Hucusque votum Consultoris. Quare, etc.

Resolutio. - Die 13 novembris 1920 Sacra Congregatio Concilii in plenariis Emorum ac Revmorum Patrum comitiis, respondendum censuit:

Ad mentem. Mens est: « che si scriva a Mons. Vescovo, facendogli « notare che nel caso l'Ordinario ha su la detta società il diritto e « il dovere di vigilanza, e di curare che in essa nulla s'attenti contro « la fede e il costume, e, qualora vi fossero abusi, di correggerli e « reprimerli ».

Quam resolutionem, referente infrascripto S. Congregationis Secretario in audientia diei subsequentis, SSmus Dnus Noster Benedictus Div. Prov. PP. XV, approbare et confirmare dignatus est.

I. Mori, *Secretarius.*

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I

DECRETUM

DEFINITIVA ADPROBATIO CONCEDITUR CONSTITUTIONIBUS SODALITII S. PETRI CLAVER PRO MISSIONIBUS AFRICAE.

Cum religiosa piarum mulierum Sodalitas a S. Petro Claver, non multo antehac pio consilio fundata ad Africae missionum subsidium, feliciter adolevisset uberesque salutis fructus protulisset, digna iam fuit habita ut tum Instituti sui tum suarum Constitutionum definitivam adprobationem a Sancta Sede anno 1910 consequeretur.

Nuper vero, Canonici Iuris Codice promulgato, opportunum visum est Constitutiones praedictas ad eiusdem Codicis normam, ubi oportebat, aptius accommodare atque perficere.

Itaque Emi Patres huius Sacri Consilii Christiano Nomini Propagando, in plenariis comitiis diei 29 mensis novembris nuper elapsi, eisdem Constitutionibus in examen revocatis, eas cum opportunis modificationibus prouti in adnexo exemplari exhibentur, ratas esse atque adprobare censuerunt.

Quam Emorum Patrum sententiam SSmo D. N. Benedicto Div. Prov. PP. XV ab infrascripto eiusdem S. C. Secretario relatam, eadem Sanctitas Sua confirmare dignata est ac praesens Decretum ea super re dari iussit.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die 18 decembris 1920.

G. Card. van Rossum, *Praefectus.*

L. ✠ S.

C. Laurenti, *Secretarius.*

II

DECRETUM

DEFINITIVA ADPROBATIO CONCEDITUR CONSTITUTIONIBUS INSTITUTI PARMENSIS A S. FRANCISCO XAVERIO PRO MISSIONIBUS EXTERIS.

Cum religiosum Institutum a S. Francisco Xaverio nuncupatum, cuius princeps domus Parmae in Aemilia exstat, nuper expleto vigesimo quinto a prima eius institutione anno, laetis adoleverit incrementis uberesque iam fructus in gentium conversione retulerit, opportunum visum est ut eiusdem Instituti Constitutionibus, plurium annorum experimento probatis, definitivae confirmationis robur accederet. Quapropter EE. PP. huius S. Congregationis Christiano Nomini Propagando, in plenariis Comitiis habitis die 22 novembris anni 1920, praedictis Constitutionibus in examen adductis, censuerunt easdem cum modificationibus in adnexo exemplari exhibitis, esse definitive adprobandas atque confirmandas.

Hanc vero Emorum Patrum sententiam SSmus D. N. Benedictus Div. Prov. Papa XV in audientia eiusdem diei, ab infrascripto S. huius Congregationis Secretario relatam, benigne adprobare ratamque habere dignatus est, praesensque ad id Decretum edi iussit.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die 6 ianuarii 1921.

G. Card. van Rossum, *Praefectus.*

L. ✠ S.

C. Laurenti, *Secretarius.*

III

DECRETUM

DENOMINATIO NONNULLARUM MISSIONUM IMMUTATUR

Quo in nonnullis Missionibus denominatio magis apte rerum adiunctis congrueret, opportunum visum est ut Vicariatus Apostolicus, qui hactenus dicebatur de *Betafo,* in insula Madagascar, postea denominetur

ab urbe *Antsirabé,* in quam, propter loci amplitudinem et dignitatem, Vicarius Apostolicus suam sedem transtulit; ita pariter Praefectura de *Ghardaia* denominanda posthac visa est de *Ghardaia in Sahara,* atque insuper Praefectura Apostolica de *Cimbebasia Superiori* appellanda exinde sit de *Cubango in Angola* et consequenter, ea quae hactenus dicebatur *Cimbebasiae Inferioris* Praefectura, posthac simpliciter denominetur de *Cimbebasia.*

Quas nominum modificationes ab Eminentissimis Patribus huius S. Consilii propositas, SSmus D. N. Benedictus Div. Prov. Pp. XV in audientia ab infrascripto Secretario eiusdem S. C. habita die 22 sup. novembris, benigne adprobare dignatus est.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die 10 ianuarii 1921.

G. M. Card. van Rossum, *Praefectus.*

L. ✠ S.

C. Laurenti, *Secretarius.*

IV

DECRETUM

R. P. D. THOMAS O'DOHERTY, EPISCOPUS CLONFERTENSIS, NOMINATUR PRAESES PRO HIBERNIA PIAE UNIONIS CLERI A MISSIONIBUS.

Insulae sanctorum, cuius fervens dilatandae inter ethnicos fidei studium, iugi missionariorum suorum frequentia atque actuositate est per saecula manifestatum, nova laus in operibus Missionum certe quidem adveniet quum felicia exordia, quae nunc habentur, Piae Unionis Cleri a Missionibus, suum de quo nunc spem optimam faciunt progressum atque incrementum plene attingent.

Ut igitur quam citissime finem suum eadem Unio in nobilissima Hibernica gente consequatur, optimum visum est absque ulteriori mora eidem quoque, quemadmodum pro aliis ceterorum populorum Unionibus est factum, Praesidem praeficere generalem pro illa regione ut eius cura ibidem Pia Consociatio, iuxta securam spem, quam primum vigeat atque floreat.

Ad id muneris autem eligendum infrascriptus S. C. de Propaganda Fide Cardinalis Praefectus censuit Revmum P. D. Thomam O' Doherty, Episcopum Clonfertensem, quem praeclarae animi dotes prudensque consilium ad id apprime commendant; ipsaque nominatio, per praesens Decretum, vigore facultatum a Summo Pontifice huic S. Consilio concessarum, decernitur atque constituitur.

Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die 18 ianuarii 1921.

G. M. Card. van Rossum, *Praefectus.*

L. ✠ S.

C. Laurenti, *Secretarius.*

V

DECRETUM

DELEGATI APOSTOLICI IN IAPONIA MUNERA AD VICARIATUS APOSTOLICOS INSULARUM CAROLINEN., MARIANEN. ET MARSHALL EXTENDUNTUR.

Insulae Marianen., Carolinen. et Marshall usque nunc a Delegatione Apostolica Australasiae dependerunt. Verum quo aptius adsistentiae spirituali fidelium et evangelizationi ethnicorum in sic dictis insulis meridionalibus Oceani Pacifici, quae nunc sub ditione Imperii Iaponensis manent, prospiciatur, visum est munera Delegati Apostolici in Iaponia ad Vicariatus Apostolicos insularum Carolinen., Marianen. et Marshall extendere. Itaque Emi Patres huius Sacrae Congregationis Propagandae Fidei, in generalibus comitiis diei 21 februarii proximi elapsi habitis, re mature perpensa atque suadentibus praesentibus necessitatibus, statuendum censuerunt ut eiusdem Delegationis fines anno 1919 constituti etiam ad memoratas Missiones insularum meridionalium Oceani Pacifici, ditioni Imperii Iaponensis subiectarum, extendantur.

Quam quidem Emorum Patrum sententiam, in audientia diei 21 elapsi mensis februarii Sanctissimo D. N. Benedicto Div. Prov. PP. XV a Revmo Dño Sacrae huius Congregationis Secretario relatam, Sanctitas

Sua benigne adprobare ratamque habere dignata est, et praesens in re decretum confici iussit.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die 3 martii 1921.

G. M. Card. Van Rossum, *Praefectus.*

L. ✠ S.

C. Laurenti, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

Die 18 iunii

S. EPHRAEM SYRI, DIACONI, CONF. ET ECCLESIAE DOCTORIS

Duplex

Omnia de Communi Doctorum, praeter sequentia.

In I Vesperis

Ad Magnif. Ant. O Doctor óptime, Ecclésiae sanctae lumen, beáte Ephraem, divínae legis amátor, deprécare pro nobis Fílium Dei.

Oratio

Deus, qui Ecclésiam tuam beáti Ephraem Conféssoris tui et Doctóris mira eruditióne et praecláris vitae méritis illustráre voluísti: te súpplices exorámus; ut, ipso intercédente, eam advérsus erróris et pravitátis insídias perénni tua virtúte deféndas. Per Dóminum.

Et fit Commemoratio Ss. Marci et Marcelliani Mm., Ant. Istórum est enim. ℣. Laetámini in Dómino.

Oratio

Praesta, quaésumus, omnípotens Deus: ut qui sanctórum Mártyrum tuórum Marci et Marcelliáni natalítia cólimus; a cunctis malis imminéntibus eórum intercessiónibus liberémur. Per Dóminum.

In I Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II Nocturno

Lectio iv

Ephraem, génere Syrus, Nisibéno patre natus est. Adhuc iúvenis ad sanctum Iacóbum epíscopum se cóntulit, a quo baptizátus, brevi ita sanctitáte et doctrína profécit, ut in schola Nísibi, Mesopotámiae urbe, florénte magíster fúerit constitútus. Post Iacóbi epíscopi mortem, Nísibi a Persis capta, Edéssam profectus est: ubi primum in monte inter mónachos consédit, deínde, ut plúrimos ad se confluéntes hómines vitáret, vitam duxit eremíticam. Edessénae Ecclésiae diáconus ordinátus, et ob humilitátem sacerdótium recúsans, ómnium virtútum splendóre enítuit, et pietátem et religiónem vera sapiéntiae professióne sibi comparáre satégit. Spem omnem in solo Deo defíxam habens, quaevis humána ac transitória contémnens, divína ac sempitérna assídue concupiscébat.

℟. Honéstum.

Lectio v

Caesaréam Cappadóciae, divíno ductus spíritu, cum petiísset, ipsum ibi os Ecclésiae Basilíum vidit, et utérque mútua consuetúdine opportúnum in modum usus est. Ad innúmeros erróres refelléndos, qui, tunc témporis grassántes, Ecclésiam Dei divexábant, atque ad mystéria Dómini Nostri Iesu Christi sédulo illustránda, plúrimas édidit lucubratiónes, syro sermóne compósitas, et fere omnes in linguam graecam versas; atque, teste sancto Hierónymo, ipse ad tantam venit claritúdinem, ut, post lectiónem Scripturárum, públice in quibúsdam ecclésiis eius scripta recitaréntur.

℟. Amávit.

Lectio vj

Univérsa illíus ópera, tam spléndido doctrínae lúmine referta, effecérunt, ut idem Sanctus, adhuc vivens, tamquam Ecclésiae Doctor, magno honóre hábitus fúerit. Métrica quoque cántica compósuit in laudem Beatíssimae Vírginis Maríae ac Sanctórum: quam ob causam a Syris Spíritus Sancti cíthara mérito fuit appellátus. In mirífica ac pia devotióne erga eámdem Vírginem Immaculátam primum excélluit. Méritis plenus, Edéssae, in Mesopotámia, décimo quarto caléndas iúlii, decéssit sub Valénte príncipe: eúmque, instántibus plúribus Sanctae Románae Ecclésiae Cardinálibus, Patriárchis, Archiepíscopis, Epíscopis, Abbátibus,

et religiósis famíliis, Benedíctus Papa décimus quintus, ex Sacrórum Rítuum Congregatiónis consúlto, universális Ecclésiae Doctórem declarávit.

℟. Iste homo.

In III Nocturno

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthaéum

Lectio vij *Cap. 5, 13-19*

In illo témpore: Dixit Iesus discípulis suis: Vos estis sal terrae. Quod si sal evanúerit, in quo saliétur? Et réliqua.

Homilía sancti Ephraem Syri, Diáconi

Sermo de vita et exercitatione monastica

Praeclárum est bonum inchoáre atque perfícere, et gratum Deo esse et útilem próximo, ipsíque summo ac dulcíssimo rectóri nostro Christo Iesu placére, qui ait: Vos estis sal terrae, et colúmna caelórum. Labor afflictiónis tuae, dilectíssime, tamquam somnus est; porro labóris réquies inenarrábilis atque inaestimábilis. Atténde ergo tibi ipsi sollícite, ne utrúmque páriter amíttas, dum néutrum plene persequéris, praeséntem scílicet sempiternámque laetítiam. Stude pótius perféctam virtútem cónsequi, ornátam atque insignítam ómnibus quae díligit Deus. Hanc si assequáris, numquam irritábis Deum, neque próximum tuum violábis.

℟. Iste est.

Lectio viij

Porro virtus ista, única uniúsque speciéi dícitur, variárum virtútum in se ipsa habens pulchritúdinem. Diadéma régium absque pretiósis lapídibus candentibúsque margarítis connecti texíque non potest; ita et haec única virtus sine variárum fulgóre virtútum constáre nequit. Est enim profécto simíllima diadémati régio. Nam, ut illi, si lapis unus aut margaríta defúerit, in régio cápite lucére pléniter nequit; ita et haec única virtus, nisi virtútum ceterárum honóre conséritur, perfécta virtus non appellátur. Símilis item est pretiosíssimis épulis, exquisitíssimis condiméntis praeparátis, sed sale caréntibus. Sicut enim pretiósi illi cibi sine sale cómedi néqueunt; ita et ista virtus unifórmis, si variárum virtútum glória et honóre decorétur, absit autem Dei proximíque diléctio, vilis prorsus atque contemptíbilis est.

℟. In médio Ecclésiae.

Pro Ss. Marco et Marcelliano Mm.

Lectio ix

Marcus et Marcelliánus, fratres Románi, propter christiánam fidem a Fabiáno duce comprehénsi, ad stípitem allígati sunt, pédibus clavis confíxis. Ad quos cum ita loquerétur iudex: Resipíscite, míseri, et vos ipsos ab his cruciátibus erípite, respondérunt: Numquam tam iucúnde epuláti sumus, quam haec libénter, Iesu Christi causa, perférimus, in cuius amóre nunc fixi esse cœpimus. Utinam támdiu nos haec pati sinat, quámdiu hoc corruptíbili córpore vestíti érimus! Qui diem noctémque in tor néntis divínas laudes canéntes, dénique, telis transfíxi, ad martýrii glóriam pervenérunt. Quorum córpora via Ardeatína sepúlta sunt.

Te Deum laudámus.

Sicubi autem ix Lectio alicuius Officii simplificati non fuerit dicenda, erit sequens

Lectio ix

Adépti sunt quidam huiúsmodi virtútem, ipsámque véluti régium diadéma conseréntes, multum ex ea ornaménti cepérunt. Póstmodum vero, vilíssimae rei cuiúslibet grátia, virtútem ádeo illústrem deduxérunt ad níhilum. Alligáta enim est illórum mens terrenárum rerum curis, atque vínculis huiúsmodi praepedíta virtus caelum intráre non pótuit. Vigilánter ítaque, cave, dilécte mi, ne, teípsum his néxibus vínciens, inimíco ad praedam páteas; neque mirábilem illam clarissimámque virtútem amíttas, quam tanto labóre quaesiísti, neque illam prohíbeas caeléstes íngredi iánuas, neque rubóre confúsam ante thálamum státuas, neque capíllo uno humi affígi permíttas. Céterum da illi líberam fidúciam vocémque excélsam, ut exsúltans intróëat thálamum, ac sublími voce sua praémia répetat.

Te Deum laudámus.

Ad Laudes fit Commemoratio Ss. Marci et Marcelliani: Ant. Vestri capílli cápitis. ℣. Exsultábunt sancti.

Vesperae a Capitulo de sequenti, Commemoratio praecedentis ac Ss. Gervasii et Protasii Mm.

Missa In médio Ecclésiae, *praeter Orationem* Deus, qui Ecclésiam, *ut in Officio.*

DE S. EPHRAEM DIACONO, CONFESSORE ET ECCLESIAE DOCTORE

ELOGIUM MARTYROLOGIO ROMANO INSERENDUM

Die 18 iunii

Edéssae, in Mesopotámia, sancti Ephraem, Diáconi Edesséni et Confessóris; qui, post multos labóres pro Christi fide susceptos, doctrína et sanctitáte conspícuus, sub Valénte imperatóre, quiévit in Dómino, et a Benedícto Papa décimo quinto Doctor Ecclésiae universális est declarátus.

URBIS ET ORBIS

Quum nuperrime Litteris Encyclicis *Principi Apostolorum* diei 5 octobris vertentis anni Sanctus Confessor Ephraem, Diaconus Edessenus, Doctor Ecclesiae ab Apostolica Sede declaratus sit, eiusque festum, sub ritu duplici celebrandum, in Kalendario Universalis Ecclesiae die decima octava iunii insertum fuerit; Officium de eodem Sancto Ephraem proprium cum Missa, nec non Elogium Martyrologio Romano inserendum Rmi Dñi Patriarchae Antiochenus Syrorum, Antiochenus Maronitarum et Babylonensis Chaldaeorum supremae sanctioni Sanctissimi Domini Nostri Benedicti Papae XV humiliter subiecerunt. Sanctitas porro Sua, referente infrascripto Cardinali Sacrae Rituum Congregationi Praefecto, suprascriptum Officium cum Missa de Sancto Ephraem, Confessore atque Ecclesiae Doctore, eiusque Elogium Martyrologio Romano ad diem 18 iunii inserendum, ab eodem Sacro Consilio revisum ac dispositum, suprema Auctoritate Sua approbavit: servatis Rubricis.

Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 14 octobris 1920.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

II

INSTRUCTIO

PRO SACERDOTE CAECUTIENTE CIRCA MISSARUM CELEBRATIONEM EIDEM EX INDULTO APOSTOLICO CONCESSAM.

1. - PRAENOTANDA.

1. Sacerdos caecutiens seu tali visivae potentiae debilitate, sive accidentaliter sive habitualiter, laborans, ut legere possit non nisi typos valde crassos, a Summo Pontifice seu Sacra Rituum Congregatione, nisi Episcopus Apostolica facultate fuerit munitus, dispensationem obtinere potest celebrandi, iuxta normas inferius accuratius exponendas, aut Missam votivam de beata Maria Virgine aut Missam, quam vocant, quotidianam Defunctorum.

2. Conditiones vero in huiusmodi privilegii instrumento appositae, non sunt merae ritualitatis et styli, sed obligatoriae in conscientia.

3. Si in privilegio dicatur: *Dummodo Orator non sit omnino caecus* et interea plane caecus evadat, tunc a celebrando Missam abstinere debet, donec novum indultum impetraverit; eoque obtento, sub gravi tenetur assistentia uti alterius sacerdotis, quamvis forte haec obligatio in indulto non expresse fuerit apposita.

2. - REGULAE CIRCA MISSAM VOTIVAM DE BEATA MARIA VIRGINE.

I. - *Quae Missa votiva de beata Maria Virgine sit dicenda.*

1. Caecutiens dispensatus dicat Missam inter votivas de beata Maria Virgine assignatas *quintam*, quovis anni tempore.

2. Si vero tantae adhuc est potentiae visivae ut legere possit etiam alias quatuor Missas votivas de beata Maria Virgine in Missali caecutientium pro diversitate Temporum exstantes, facultas ei sit easdem celebrare iuxta temporum diversitatem.

II. - *Quando Missa votiva de beata Maria Virgine sit dicenda.*

1. Missa votiva de beata Maria Virgine dici *potest* quovis anni tempore; dici vero *debet* omnibus et singulis diebus, in quibus non permittantur Missae quotidianae Defunctorum iuxta Calendarium Ecclesiae in

qua Sacerdos caecutiens celebrat; salvis tamen privilegiis ulterioribus circa Missas Defunctorum infra num. 3 expositis.

2. In triduo sacro Maioris Hebdomadae Sacerdos caecutiens omnino a celebrando abstinebit.

3. In Festo Nativitatis Domini tres dicere potest Missas.

III. - *Quo ritu sit celebranda.*

1. Si Missa votiva de beata Maria Virgine celebretur pro re gravi et publica simul causa, a Sacerdote caecutiente semper dicuntur unica *Oratio, Gloria in excelsis, Credo, Praefatio* in tono solemni, *Ite Missa est,* et ultimum Evangelium S. Joannis *In principio,* etsi a Sacerdotibus non privilegiatis facienda esset illa die commemoratio, vel dicenda Collecta ab Ordinario imperata, vel dicendum in fine Evangelium Officii commemorati, iuxta Rubricas.

2. In omnibus aliis casibus:

a) dicitur *Gloria in excelsis:*

I. - Quandocumque dicendum est in Missa diei currentis, iuxta Calendarium Ecclesiae in qua Missa celebratur;

II. - In iubilaeo propriae ordinationis sacerdotalis;

III. - Infra Octavas, etiam simplices, beatae Mariae Virginis, iuxta Calendarium Ecclesiae in qua Missa celebratur;

IV. - In sabbato.

b) Orationes quod attinet, haec observanda sunt:

I. - Secunda et tertia Oratio non adduntur, quandocumque Orationes de Tempore excluduntur a ritu Missae diei currentis, iuxta Calendarium Ecclesiae in qua Missa celebratur;

II. - Secus tres dicantur Orationes, et quidem secunda de Spiritu Sancto, tertia contra persecutores Ecclesiae vel pro Papa.

c) *Credo* dicitur:

I. – Quandocumque dicendum est in Missa diei occurentis, iuxta Calendarium Ecclesiae in qua Missa celebratur;

II. - In iubilaeo propriae ordinationis sacerdotalis.

d) In Praefatione dicitur *et te in veneratione,* praeterquam in Festis et per Octavas, etiam simplices, beatae Mariae Virg., in quibus Praefatio dicitur perinde ac si Missa de Festo vel de Octava celebraretur.

e) Ultimum Evangelium semper est S. Joannis *In principio.*

f) In Oratoriis privatis, Calendarium proprium Celebrantis tenet locum Calendarii Ecclesiae in qua Missa celebratur; idque etiam circa Missam Defunctorum servabitur.

3. - RUBRICAE CIRCA MISSAM DEFUNCTORUM.

1. Loco Missae votivae de beata Maria Virgine Sacerdos caecutiens celebrare potest Missam quotidianam Defunctorum, cum vel sine cantu, ad normam Rubricarum de Missis Defunctorum, iuxta Calendarium Ecclesiae in qua celebrat.

2. Hanc Missam celebrat etiam (et quidem ter si placuerit) in Commemoratione Omnium Fidelium Defunctorum, in qua tamen unam tantum Orationem dicet, nempe *Fidelium;* servata (si bis vel ter hac die celebret) Constitutione Benedicti Papae XV *Incruentum Altaris sacrificium,* cuius vigore unam tantummodo Missam cuicumque maluerit applicare et pro ea stipem percipere valeat: alias vero Missas, nulla stipe percepta, pro omnibus fidelibus defunctis et ad mentem Summi Pontificis, prout ceteri Sacerdotes, applicet.

3. Unica Oratio in hac Missa dicitur, quandocumque haec Missa quotidiana locum teneat Missae in qua unica tantum Oratio, iuxta Rubricas, dici debeat. Secus tres saltem Orationes dicantur: prima tamen et secunda Oratio variari poterunt, iuxta peculiarem intentionem et applicationem Missae.

4. Ad Sequentiam *Dies irae* Sacerdos caecutiens numquam tenetur. Attamen si Missam cantet, licet ipse Sequentiam non legat, Chorus eam cantare non omittat.

ROMANA

Sanctissimus Dominus noster Benedictus Papa XV suprascriptam Instructionem ad sacrosanctum Missae sacrificium celebrandum a Sacerdotibus caecutientibus, qui Apostolicum Indultum in casu obtinuerint, ab infrascripto Cardinali sacrae Rituum Congregationi Praefecto relatam, approbavit. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 12 ianuarii 1921.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

III

DUBIUM

CIRCA CANTUM « BENEDICTUS QUI VENIT », ETC., IN MISSIS CANTATIS

Exorto dubio, et Sacrorum Rituum Congregationi, pro opportuna solutione, proposito, circa interpretationem verborum *Gradualis Romani* tit. « de ritibus servandis in cantu Missae », n. VII, ubi legitur: « Fi- « nita Praefatione, chorus prosequitur *Sanctus* », etc., quaeritur: « An « haec verba in Missis cum cantu sint interpretanda ut *Sanctus* canatur « usque ad *Benedictus* inclusive vel exclusive? ».

Et Sacra eadem Congregatio, audito specialis Commissionis voto, omnibus perpensis respondendum censuit: « *Negative* ad primam par- « tem, *affirmative* ad secundam, iuxta *Caeremoniale Episcoporum*, lib. II, « cap. VIII, 70 et 71 et decreta n. 2682, *Marsorum*, 12 novembris 1831, « ad 31, n. 3827, decretum generale 22 maii 1894 et n. 4243 *Cephaluden.* « 16 decembris 1909 ad VI ». Insuper ad maiorem declarationem et explicationem statuit: quod in novis editionibus *Gradualis Romani*, titulo et numero praedictis nempe: « de ritibus servandis in cantu Mis- « sae », n. 88, ponatur: « Finita Praefatione chorus prosequitur *San- « ctus*, etc., usque ad *Benedictus qui venit*, etc., exclusive; quo finito, « et non prius, elevatur Sacramentum. Tunc silet chorus et cum aliis « adorat. Elevato Sacramento, chorus prosequitur cantum *Benedictus* ». Haec autem Rubrica inviolabiliter observetur, quibuslibet contrariis non obstantibus, in omni Missa cantata tum vivorum, tum defunctorum, sive cantus gregorianus, sive cantus alterius cuiusvis generis adhibeatur.

Atque ita rescripsit, declaravit et servari mandavit. Die 14 ianuarii 1921.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

IV

URBIS ET ORBIS

DE ADDENDA INVOCATIONE S. IOSEPH LAUDI: « DIO SIA BENEDETTO »

Volvente anno iubilari quinquagesimo a promulgato Decreto pontificio quo, die 8 decembris anno 1870 Deiparae Virginis Mariae Sponsus, eiusque unigeniti Filii Salvatoris nostri nutritius, sanctus Ioseph, peculiaris catholicae Ecclesiae apud Deum patronus constitutus et declaratus fuit, beatissimus Pater Benedictus XV motu proprio: *Bonum sane et salutare* diei 25 iulii anni superioris praecepit et mandavit, ut, intra eundem annum quinquagesimum, in honorem sancti Patriarchae et in memoriam promulgati Decreti, solemnis supplicatio fiat, tempore et modo ab Episcopo, seu Ordinario cuiusque loci, designandis: elargita quoque Indulgentia plenaria, quam Christifideles adstantes sub consuetis conditionibus lucrari valeant. Nunc vero idem Summus Pontifex, plurium Sacrorum Antistitum et Christifidelium votis ac precibus libentissime obsecundans, statuit ac decrevit, ut quod honori Beati Ioseph ex particulari indulto apostolico et probata consuetudine in aliquibus locis viget, ad universam Ecclesiam perpetuo extendatur, scilicet: ut piae Laudi: *Benedictus sit Deus,* etc., vulgo *Dio sia benedetto,* etc., pluribus indulgentiis ditatae, quae, iuxta monitum et exemplum Psalmistae et Ecclesiae: « Benedicam Dominum in omni tempore: semper laus eius in ore meo » (*Psalm. 33,* j), instituta est ad iniurias resarciendas et amovendas divino Nomini sanctisque caelitibus potissimum per blasphemias et turpiloquia inlatas, post laudem Nominis Mariae Virginis et Matris, vulgo *Benedetto il nome di Maria, Vergine e Madre,* addatur laus eius castissimi Sponsi et sanctae Familiae paterna vice praepositi, hisce verbis: « Benedictus sanctus Ioseph eius castissimus Sponsus », vulgo *Benedetto san Giuseppe suo castissimo Sposo.* Quod maxime confert tum ad complementum laudis et invocationis Sanctae Familiae Nazarenae, tum ad validum eiusdem praesidium in quolibet vitae discrimine, potissimum in extremo agone, impetrandum: servatis de cetero servandis.

Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 23 februarii 1921.

✠ A. CARD. VICO, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

V

TAURINEN.

DECRETUM BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVI DEI IOSEPHI CAFASSO, SACERDOTIS SAECULARIS, COLLEGII ECCLESIASTICI TAURINENSIS MODERATORIS.

SUPER DUBIO

An constet de virtutibus theologalibus, Fide, Spe et Caritate in Deum et Proximum, nec non de cardinalibus, Prudentia, Iustitia, Fortitudine et Temperantia earumque adnexis, in gradu heroico, in casu et ad effectum, de quo agitur?

Quavis e medio penitus sublata ambigendi ratione, quae circa iuridicum suborta fuerat totius causae fundamentum; eoque in tuto idcirco posito firmiterque constituto, exstructum super eodem prope inspicere ac demirari licuit aedificium, quod virtutibus conflatum fuerat a venerabili Dei Famulo Iosepho Cafasso exercitis.

Ad hos porro virtutum actus probe dignoscendos eosque aequa rectaque lance perpendendos, valde interfuit inde capere disserendi exordium, ut compertum in primis illud fieret atque exploratum; quaenam nimirum perinsignis ecclesiae Taurinensis fermeque universae Pedemontanae regionis conditio esset tempore, quo praefatus vixit operatusque fuit venerabilis Dei Servus, quemadmodum res ipsa postulare videbatur, cumque de virtutum heroicitate ferendum est iudicium, e proposito docuit huius sacri fori magister, Benedictus XIV, graviter apteque admonens, aestimandam esse virtutis praestantiam, *iuxta statum personae Servi Dei, et iuxta circumstantias, in quibus, dum viveret, fuit constitutus* (lib. III, cap. XXII, num. 11).

Iamvero, velamine praesertim inspecto, quo obtegebatur Ianseni-starum haeresis, quodque in exquisita situm erat calliditate, fallacisque, ementitae et fucatae pietatis simulatione, sui admirationem profecto non habet, si pestifera illa lues tam longe lateque atrum suum disseminare venenum, eoque infectam diu copioseque colligere potuerit segetem ita nempe, ut, medio quoque superiore saeculo, apud Subalpinos maleficam vim suam pergeret exercere. Quamvis autem in memoratae Taurinensis Ecclesiae annalibus celebre sit nomen Aloisii Mariae Fortunati Guala, cuius quippe opera, ea in urbe principe, ad sacerdotes in sacris disci-

plinis rite instituendos, erectum fuit Collegium, quod exstat adhuc magnaque sibi promerita existimatione florescit, nobiles tamen eiusdem sacerdotis Guala conatus adversus circum serpentes Rigoristarum, ut vocant, errores ex Iansenistarum placitis, tamquam primigenio ex fonte, manantes, sibique insitum virus in sacramentorum praecipue administrationem exserentes, optatum assequi nequiverunt exitum. Quin immo quoddam veluti incitamentum erroribus ipsis illae admovere visae sunt, quae diversas oppositasque inter scholas coeperant agitari, quaeque, ut satis cognitum perspectumque experiendo est, acres nimis intemperantesque, non mediocri cum veritatis et caritatis detrimento, evaserant controversiae.

Interim novi Collegii inter alumnos, unus, prae cunctis, eminebat tum scientia scientiaeque apparatu, tum virtutum ornamentis; isque venerabilis erat Dei Servus, qui proinde in seipsum rectoris Guala convertit oculos. Quumque hic male affecta uteretur valetudine, optimum factu existimavit eum sufficere sibi sive in theologia morali alumnis tradenda et explananda, sive in publicis habendis collationibus; quumque, aliquot post annos, a mortali hac statione recesserit, ipsi in Collegii pariter regimine successit Dei Famulus. Ita, una cum theologiae moralis magisterio, quod ad obitum usque retinuit, eoque tanto cum sacerdotum auditorum fructu est perfunctus, quantum amplissime testati sunt et testantur quotquot e prudenti sapientique illius disciplina profecti aptos dignosque sese probarunt et probant in vinea Domini operarios, variis etiam multiplicibusque sacri ministerii partibus totum se devovit venerabilis Iosephus eo quidem animo consilioque, ut de Iansenistis, deque cum illis inito foedere sociatis Rigoristis aliisque generis eiusdem, plenam referret victoriam ageretque triumphum. Sanis revera imbutus ut erat doctrinis, quas e sanctorum operibus Francisci Salesii et Alfonsi Mariae de Ligorio sedulo impigroque studio haurire sategerat, eas dum e cathedra docebat et alumnorum suorum aliorumque sacerdotum inserebat alteque figebat mente, eisque e suggestu in sacra praedicatione fidelem erudiebat populum, insimul maximeque in sacra confessionum exedra, tutam sicut normam, adhibebat. Nil propterea mirum, si quo obstinatiores et pervicaciores essent peccatores, eo maiori prolixiorique complecteretur caritate; quodque peculiari est notatione dignum, ipsius sacerdotalis vigilantia et sollicitudo summopere erga illos enituit, qui, ad malefactorum suorum poenam luendam, publicis detinebantur custodiis, et capite damnati erant. Hos namque, divina operante gratia, ad poenitentiam flectebat, quumque sacramenti lavacro et beneficio abstersisset, eorum animis divinae misericordiae

iniecta spe, adeo erigebat, ut, ad supplicium rapti, confertissimae plebi piae admirationi essent.

Hac via et ratione venerabilis Iosephus, solidae sanaeque theologiae principiis enutritus, sancti Francisci Salesii suavitate excultus, sancti Alfonsi Mariae de Ligorio discretione munitus et sancti Ignatii de Loyola zelo animarum armatus et incensus, illud, quo, per cunctos exactos in sacerdotio annos, iugiter constanterque spectavit, sine strepitu et rumore silentibusque aridis inopportunisque scholasticis concertationibus, fauste feliciterque fuit consecutus; ut videlicet ab inferis excitatam Iansenistarum pestem eique vaferrimae sectae addictos Novatores a dilecta patria sua eiusque confinio arceret funditusque everteret, utque proinde illae, quae proscriptae illuc usque fuerant, sanctorum Francisci Salesii et Alfonsi Mariae de Ligorio revirescerent sibique debitum in honorem restituerentur doctrinae. En vitae Servi Dei opus, quod, sui tamquam vocationem, naviter sancteque persecutus quum ille fuerit, quumque omnia et singula, quae huiusce suae vocationis propria erant, officia et munera mira constantia et fidelitate observaverit et custodiverit, apta atque idonea, hoc ipso, suppetunt et in promptu habentur elementa, quibus ipsum venerabilem Dei Servum Iosephum Cafasso heroicae virtutis gradum atque meritum fuisse adeptum solide non minus quam dilucide suadetur et probatur.

Huc itaque deductus quum sit sermo, externo reserato cortice, quae intus inerat, in conspectum se prodit causae dignitas atque praestantia. Egregiam idcirco laudem sibi promeriti fuisse dicendi sunt actores, quippe qui optima in re suum locarunt laborem, cum Servi Dei Iosephi Cafasso beatificationis causam apud Apostolicam Sedem ineundam curarunt, eamque, secundo expeditoque cursu, ad hanc praecipuam, quae de virtutibus est, adduxerunt quaestionem. Haec siquidem in duabus praecedentibus Congregationibus, antepraeparatoria scilicet et praeparatoria, quum esset disceptata, in generali absoluta fuit Congregatione, quae, die decimaquinta huius vertentis mensis, coram Sanctissimo Domino nostro Benedicto Papa XV coacta fuit. In qua a Reverendissimo Cardinali Caietano Bisleti, causae Relatore, sequens ad discutiendum propositum est Dubium: ***An constet de virtutibus theologalibus, Fide, Spe, et Caritate in Deum et proximum, nec non de cardinalibus, Prudentia, Iustitia, Fortitudine et Temperantia earumque adnexis venerabilis Servi Dei Iosephi Cafasso, in gradu heroico, in casu et ad effectum, de quo agitur?*** Reverendissimi Cardinales et Patres Consultores sua quisque ex ordine suffragia ediderunt, eisque intento laetoque animo exceptis et perpensis, Sanctissimus Dominus noster, ut interim precationi

congruum suppeteret tempus, Suam decretoriam sententiam Sibi prorogandam duxit; eamque quum postmodum edicere statuisset, hodiernam elegit diem Dominicam tertiam in Quadragesima. Quapropter, divina Hostia ferventer oblata, ad Vaticanas Aedes arcessiri iussit Reverendissimos Cardinales Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae rituum Congregationi Praefectum, et Caietanum Bisleti, causae Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore generali, meque insimul infrascripto Secretario, eisque adstantibus, solemniter pronuntiavit: *Constare de virtutibus theologalibus, Fide, Spe et Caritate in Deum et proximum, nec non de cardinalibus, Prudentia, Iustitia, Fortitudine et Temperantia earumque adnexis venerabilis Servi Dei Iosephi Cafasso, in gradu heroico, in casu et ad effectum, de quo agitur.*

Hoc autem Decretum publici iuris fieri, et in acta sacrae rituum Congregationis referri mandavit, tertio calendas martias anno MCMXXI.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO PRO ECCLESIA ORIENTALI

NOMINATIO

25 ianuarii 1921. — Brevi apostolico nominatus est *Delegatus apostolicus Aegypti et Arabiae* Illmus et Rmus D. Andreas Cassulo, episcopus Fabrianensis et Mathelicensis.

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA POENITENTIARIA APOSTOLICA

SECTIO DE INDULGENTIIS

I

DECLARATIO ET INDULTUM CIRCA MOREM ADDENDI QUAEDAM VERBA SALUTATIONI ANGELICAE IN RECITATIONE SS.MI ROSARII.

In recitatione Ssm̃i Rosarii, ad faciliorem mysteriorum meditationem, viget in quibusdam regionibus consuetudo addendi cuilibet salutationi angelicae post vocem « Iesu » brevem enunciationem mysterii meditandi, ita ut dicatur, exempli causa: « Benedictus fructus ventris tui Iesus, qui pro nobis sanguinem sudavit ». Attento autem canone 934 § 2 Codicis Iuris Canonici, iuxta quem Indulgentiae alicui orationi adnexae penitus cessant ob quamlibet additionem, detractionem vel interpolationem; a quodam oratore privatim quaesitum fuit: « Utrum praedicta consuetudo « servari et *propagari* possit, integris manentibus Indulgentiis Ss. Rosario « adnexis ». Et die 27 iulii anno 1920 haec Sacra Poenitentiaria respondit: *Negative.*

Cum autem huiusmodi responsum a praedicto oratore vulgatum fuisset, nonnulli Ordinarii Helveticae et Germanicae Ditionis exposuerunt, consuetudinem praedictam sic invaluisse in suis dioecesibus inde a remota aetate, ut absque scandalo et perturbatione fidelium submoveri non possit, atque insuper s. m. Pium IX, anno 1859, pro locis ubi mos iam invaluerat, clementer indulsisse ut fideles tali ratione Rosarium recitantes valeant eiusdem Indulgentias lucrari.

Itaque Sacra Poenitentiaria re mature perpensa censuit: 1) declarandum esse, canonem 934 § 2 Codicis Iuris Canonici continere legem generalem, quae indultum pianum nullimode revocat; 2) supplicandum SSm̃o pro extensione eiusdem indulti, favore omnium qui iuxta praedictum morem in quibuslibet locis SS. Rosarium recitare consueverint.

Facta autem de praemissis relatione SSmo Dño nostro Benedicto div. Prov. Pp. XV ab infrascripto Cardinali Poenitentiario Maiore, in audientia diei 21 huius mensis, Sanctitas Sua enunciatam declarationem approbavit, et indulti extensionem, uti supra, benigne concedere dignata est.

Datum Romae, in Sacra Poenitentiaria, die 22 ianuarii 1921.

O. Card. Giorgi, *Poenitentiarius Maior.*

L. ✠ S.

F. Borgongini Duca, *Secretarius.*

II

DUBIUM

CIRCA INDULGENTIAS VULGO « APOSTOLICAS »

Utrum canon 924 § 2 Codicis iuris Canonici, iuxta quem « Indul-« gentiae coronis aliisve rebus adnexae tunc tantum cessant, cum coro-« nae aliaeve res prorsus desinant esse vel vendantur », abrogaverit Decretum s. m. Alexandri VII, die 6 februarii anno 1657 editum, a singulis Summis Pontificibus initio pontificatus renovatum, et etiam die 5 septembris anno 1914 a Ssmo D. N. Benedicto div. Prov. Pp. XV confirmatum, quo expresse declaratur Indulgentias vulgo « Apostolicas » coronis aliisve rebus sic adnecti ut ne transeant personam illorum, pro quibus huiusmodi res benedictae fuerint, vel illorum, quibus ab istis prima vice fuerint distributae, atque ne pariter hae res commodari vel precario aliis tradi possint Indulgentias communicandi causa?

Sacra Poenitentiaria Apostolica, re mature perpensa, respondendum censuit: *Affirmative.*

Hoc autem responsum ab infrascripto Cardinali Poenitentiario Maiore in audientia diei 4 vertentis februarii eidem Ssmo D. N. relatum, Sanctitas Sua approbavit, confirmavit atque publici iuris fieri iussit.

Datum Romae, in Sacra Poenitentiaria, die 18 februarii, anno 1921.

O. Card. Giorgi, *Poenitentiarius Maior.*

L. ✠ S.

F. Borgongini Duca, *Secretarius.*

III

DUBIA

CIRCA INDULGENTIAS FESTIS ADNEXAS QUANDO HAEC TRANSFERUNTUR

Attento canone 922 Codicis Iuris Canonici, proposita fuerunt sequentia dubia: « Cum festum, cui adnexa sit aliqua Indulgentia, legitime qui« dem transfertur, sed ad tempus tantummodo et absque solemnitate ac « externa celebratione, quaeritur: 1° utrum Indulgentia cesset vel maneat « diei affixa; et quatenus negative ad 1am partem, utrum 2° maneat et am « cum festum transfertur ob occursum feriae VI in Parasceve? »

Sacra Poenitentiaria respondit: Circa 1um, *negative ad 1am partem, affirmative ad 2am*. Circa 2um, *affirmative*.

Facta autem de praemissis relatione Ssmo D. N. Benedicto div. Prov. Pp. XV, ab infrascripto Cardinali Poenitentiario Maiore, in audientia diei 4 huius mensis, Sanctitas Sua enunciata responsa approbavit et publicari iussit.

Datum Romae, in Sacra Poenitentiaria, die 18 februarii, anno 1921.

O. Card. Giorgi, *Poenitentiarius Maior.*

L. ✠ S.

F. Borgongini Duca, *Secretarius.*

SACRA ROMANA ROTA

I

Causae in Tribunali S. R. Rotae anno 1920 actae, quarum definitiva sententia editur tantum in parte dispositiva.

I. *N. N.* (sub secreto). - Diffamationis et refectionis damnorum.

Turnus Rotalis: M. Massimi, *Ponens,* I. Grazioli, F. Parrillo.

Advocati: V. Sacconi, A. D'Alessandri.

Dubium: « An sententia rotalis diei 11 augusti 1917 sit confir« manda vel infirmanda in casu ».

Definitio die 5 ianuarii data: « Confirmandam esse sententiam « rotalem, seu non constare de iniuria, diffamatione vel damno, ita ut « sit locus reparationi et damnorum refectioni in casu ».

II. *N. N.* (sub secreto). - NULLITATIS MATRIMONII, *ex capite vis et metus ex parte mulieris.*

Turnus Rotalis: I. Prior, *Ponens,* A. Sincero, F. Cattani Amadori.

Vinculi Defensor: Henr. Quattrocolo.

Advocatus: N. Ferrata.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Definitio die 16 ianuarii data: « Constare de nullitate matri- « monii ».

III. PARISIEN. - NULLITATIS MATRIMONII, *ex capite clandestinitatis, seu ob licentiae defectum ex parte sacerdotis assistentis ad matrimonium.*

Turnus Rotalis: P. Rossetti, *Ponens,* M. Massimi, I. Grazioli.

Vinculi Defensor: Henr. Quattrocolo.

Advocatus: N. Ferrata.

Dubium: « An sententia Rotalis diei 9 iulii 1918 sit confirmanda « vel infirmanda, in casu ».

Definitio die 23 ianuarii data: « Confirmandam esse sententiam « rotalem, seu non constare de nullitate matrimonii ».

IV. TARENTINA. - NULLITATIS MATRIMONII, *ex capite vis et metus ex parte mulieris.*

Turnus Rotalis: R. Chimenti, *Ponens,* M. Massimi, I. Grazioli.

Vinculi Defensor substitutus: C. Conte.

Advocatus: Henr. Benvignati.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Definitio die 28 ianuarii data: « Constare de nullitate matrimonii, « in casu ».

V. PHILADELPHIEN. - NULLITATIS MATRIMONII, *ex capite defectus consensus ex parte viri, seu de matrimonio contracto coram civili magistratu in foederatis Americae Statibus.*

Turnus Rotalis: F. Cattani Amadori, *Ponens,* M. Massimi, F. Parrillo.

Vinculi Defensor substitutus: C. Conte.

Advocati: V. Sacconi, A. Masella.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Definitio die 9 februarii data: « Constare de nullitate matrimonii ».

VI. VIC. APOST. UGANDEN. - NULLITATIS MATRIMONII, *ex capite vis et metus ex parte mulieris.*

Turnus Rotalis: A. Sincero, *Ponens,* F. Cattani Amadori, P. Rossetti.

Vinculi Defensor substitutus: C. Conte.

Advocatus: Alb. Di Iorio.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Definitio die 27 februarii data: « Constare de nullitate matrimonii, « in casu ».

VII. Parisien. - Nullitatis matrimonii, *ex capite defectus consensus ex parte viri, seu ob consensus simulationem.*

Turnus Rotalis: F. Cattani Amadori, *Ponens,* P. Rossetti, R. Chimienti.

Vinculi Defensor substitutus: C. Conte.

Advocatus: V. Sacconi.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Definitio die 13 martii data: « Non constare de nullitate matri- « monii ».

VIII. Vladislavien. - Nullitatis matrimonii, *ex capite clandestinitatis, inspecto sponsorum domicilio vel quasi.*

Turnus Rotalis: I. Prior, *Ponens,* A. Sincero, F. Cattani Amadori.

Vinculi Defensor: Henr. Quattrocolo.

Advocatus: F. Marinelli.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Definitio die 16 martii data: « Constare de nullitate matrimonii, « in casu ».

IX. *N. N.* (sub secreto). - Nullitatis matrimonii, *ex capite defectus consensus ex parte viri, seu ob consensus simulationem - vel ex capite vis et metus.*

Turnus Rotalis, M. Massimi, *Ponens,* F. Parrillo, F. Solieri.

Vinculi Defensor: Henr. Quattrocolo.

Advocatus: A. D'Alessandri.

Dubium: « 1. An constet de nullitate sententiae a Curia Placen- « tina latae die 1 iulii a. 1918, in casu ». — « 2. An constet de nulli- « tate matrimonii, in casu ».

Definitio die 16 martii data: « 1. Ad effectum competentiae « S. R. Rotae, non constare de nullitate sententiae a Curia Placentina « latae die 1 iulii a. 1918 ». — « 2. Constare de nullitate matrimonii, « in casu ».

X. Vic. Apost. Mongoliae Orientalis. - Nullitatis matrimonii, *ex capite impotentiae ex parte mulieris.*

Turnus Rotalis: P. Rossetti, *Ponens,* M. Massimi, F. Solieri.

Vinculi Defensor: Henr. Quattrocolo.

Advocatus: A. D'Agata.

Dubium: « 1. An constet de nullitate matrimonii in casu. Et quatenus negative; — 2. An constet de consummatione matrimonii non sequuta in casu, adeo ut sit consulendum Ssmo pro dispensatione super matrimonio rato et non consummato ».

Definitio die 25 martii data: « Ad primum, providebitur in secundo. — Ad secundum, constare de matrimonio rato et non consummato ».

XI. *N. N.* (sub secreto). - NULLITATIS MATRIMONII, *ex capite vis et metus ex parte mulieris.*

Turnus Rotalis; F. Cattani Amadori, *Ponens,* P. Rossetti, F. Parrillo.

Vinculi Defensor: Henr. Quattrocolo.

Advocatus: V. Sacconi.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Definitio die 26 martii data: « Constare de nullitate matrimonii ».

XII. NICOPOLITANA. - NULLITATIS MATRIMONII, *ex capite vis et metus ex parte mulieris.*

Turnus Rotalis: S. Many, *Ponens,* I. Prior, A. Sincero.

Vinculi Defensor substitutus: C. Conte.

Advocatus: A. D'Agata.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Definitio die 4 maii data: « Constare de nullitate matrimonii ».

XIII. *N. N.* (sub secreto). - NULLITATIS MATRIMONII, *ex capite defectus consensus ex parte mulieris, seu ob conditionem appositam et non purificatam.*

Turnus Rotalis: I. Prior, A. Sincero, *Ponens,* I. Grazioli.

Vinculi Defensor substitutus: C. Conte.

Advocati: C. Astorri, N. Patrizi.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Definitio die 19 maii data: « Non constare de nullitate matrimonii ».

XIV. CADURCEN. - NULLITATIS MATRIMONII, *ex capite defectus consensus ex parte viri, seu ob appositam conditionem et non impletam.*

Turnus Rotalis: R. Chimenti, M. Massimi, I. Grazioli, *Ponens.*

Vinculi Defensor substitutus: C. Conte.

Advocatus: N. Patrizi.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Definitio die 7 iun. data: « Constare de nullitate matrimonii, in « casu ».

XV. Nicien. - Nullitatis matrimonii, *ex capite vis et metus ex parte mulieris.*

Turnus Rotalis: P. Rossetti, *Ponens,* M. Massimi, F. Solieri.

Vinculi Defensor: Henr. Quattrocolo.

Advocatus: A. D'Alessandri.

Dubium: « An sententia rotalis diei 31 julii 1915 sit confirmanda « vel infirmanda, in casu ».

Definitio die 11 junii data: « Confirmandam esse sententiam rota- « lem, seu non constare de nullitate matrimonii ».

XVI. Londonen. - Diffamationis et poenarum.

Turnus Rotalis: A. Sincero, *Ponens,* F. Cattani Amadori, I. Grazioli.

Promotor iustitiae: R. Vicentini.

Advocati: V. Sacconi, A. D'Alessandri.

Dubium: « 1. An exceptiones incompetentiae legitime reiectae « fuerint a Curia Londonensi, in casu ». — « 2. An poenae irrogatae « ab Episcopo, in casu, iniustae sint ». — « 3. An constet de diffama- « tione recurrentium ex parte Episcopi, ita ut sit locus reparationi in « casu ». — « 4. An constet potius de diffamatione Episcopi ex parte « recurrentium, ita ut sit locus reparationi, in casu ». — « 5. An con- « stet de attentatis ob sententiam latam ab Episcopo Londonen. 9 apri- « lis 1915, ita ut sit locus purgationi et refectioni damnorum ». — « 6. An expulsio sacerdotis St. Cyr e paroecia et a dioecesi Londo- « nensi sustineatur in casu ». — « 7. An et quomodo sit providendum « favore sacerdotis St. Cyr, in casu ».

Definitio die 15 iunii data: « Ad 1. affirmative, quoad exceptiones « incompetentiae motas a sacerdotibus Loiselle, L'Hereux et Langlois; « negative, quoad exceptionem suspicionis oppositam a sacerdote Lan- « glois ». — « Ad 2. negative quoad sacerdotem Loiselle; affirmative « quoad modum de poena irrogata in sacerdotem L'Hereux «. — « Ad « 3. negative «. — « Ad 4. negative: et declarationem signatam a qui- « busdam sacerdotibus die 25 martii 1913 et ad Tribunal S. R. Rotae « missam, habendam esse ut deletam ab actis causae Londonen. Dismen- « brationis diei 5 aug. 1914 ». — « Ad 5. negative ». — « Ad 6. affirma- « tive, salvo tamen iure sacerdotis St. Cyr ad honestam substentatio « nem ». — « Ad 7. provisum per decretum turni diei 13 april. 1917 ».

XVII. Molinen. - Iurium.

Turnus Rotalis: I. Prior, *Ponens*, F. Parrillo, F. Solieri.

Advocati: V. Sacconi, V. Pozzan.

Dubium: « An sententia rotalis diei 27 augusti 1917 sit confir-« manda vel infirmanda, in casu ».

Definitio die 17 iunii data: « Infirmandam esse sententiam rota-« lem, iuxta modum qui sequitur: Ad 1. dubium, scilicet: An et quae-« nam iura in ecclesia B. Ioannae ab Arc sacerdoti Bujon competant, « sive uti fundatori, sive uti patrono, sive alio quovis titulo?: - Sacerdoti « Bujon competere in ecclesia S. Ioannae ab Arc, praeter iura hono-« rifica, facultatem functiones non parochiales peragendi, utpote ipsius « ecclesiae Rectori inamovibili ex fundationis lege ». — « Ad 2. dubium, « scilicet: An et quaenam damnorum refectio sive ob iura de quibus « in primo dubio denegata, sive ob expensas pro ipsius ecclesiae aedi-« ficatione factas, sacerdoti Bujon competat in casu?: - Attenta sacer-« dotis Bujon renunciatione, responsioni non esse locum ».

XVIII. Parisien. - Nullitatis matrimonii, *ob conditionem appositam ex parte mulieris, et non purificatam.*

Turnus Rotalis: F. Cattani Amadori, *Ponens*, P. Rossetti, I. Grazioli.

Vinculi Defensor: Henr. Quattrocolo.

Advocati: N. Ferrata, V. Sacconi.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Definitio die 19 iunii data: « Constare de nullitate matrimonii ».

XIX. Parisien. - Nullitatis matrimonii, *ex cap. vis et metus ex parte mulieris.*

Turnus Rotalis: I. Prior, *Ponens*, A. Sincero, F. Cattani.

Vinculi Defensor: Henr. Quattrocolo.

Advocatus: N. Ferrata.

Dubium: « An sententia rotalis diei 12 iunii 1919 confirmanda « vel infirmanda sit in casu ».

Definitio die 1 iulii data: « Confirmandam esse sententiam rota-« lem, seu constare de nullitate matrimonii ».

XX. *N. N.* (sub secreto). - Proprietatis seu piae causae.

Turnus Rotalis: M. Massimi, *Ponens*, F. Parrillo, I. Florczak.

Promotor iustitiae: R. Vicentini.

Advocati: A. D'Alessandri, A. Carabini.

Dubium: « 1. An constet de pia causa in casu ». — « 2. An, quo- « modo et cui teneatur Ordo *X* restituere bona, quae pro asserta pia « opera a R. D. *N. N.* habuit, in casu ».

Definitio die 9 iulii data: « 1. Constare de pia opera ». — « 2. Or- « dinem teneri ad bona controversa restituenda Ordinario, favore paroe- « ciae loci *Y*, iuxta modum tamen in extensione sententiae expri- « mendum ».

XXI. S. Angeli de Lombardis. - Iurium.

Turnus Rotalis: I. Prior, *Ponens,* I. Grazioli, F. Parrillo.

Promotor iustitiae: R. Vicentini.

Advocati: T. Ambrosetti, V. Sacconi.

Dubium: « An sententia rotalis diei 28 februarii 1919 sit confir- « manda vel infirmanda in casu ».

Definitio die 16 iulii data: « Sententiam Rotalem esse confir- « mandam iuxta modum qui sequitur: Ad 1. dubium: An et quae « repartitio facienda sit summae lib. 27809,80, quam Archipresbyter Novia « percepit ab Administratione vulgo Fondo del Culto?: - Repartitionem « controversae summae faciendam esse in omnibus ut in decreto Episcopi « diei 21 iulii 1912 ». — « Ad 2. dubium: Quomodo erogari et a quo « administrari debeat annua assignatio ab eadem Administratione in « posterum solvenda in casu?: - Standum esse eidem decreto Episcopi « diei 21 iulii 1912: statuentes praeterea expensas omnes iudiciales ab « actore Archipresbytero Novia esse solvendas ».

XXII. Patavina. - Nullitatis matrimonii, *ex capite amentiae ex parte mulieris.*

Turnus Rotalis: I. Prior, *Ponens,* I. Grazioli, F. Parrillo.

Vinculi Defensor: Henr. Quattrocolo.

Advocatus: T. Ambrosetti.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Definitio die 27 iulii data: « Non constare de nullitate matrimonii ».

XXIII. Parisien. - Nullitatis matrimonii, *ex capite impotentiae ex parte viri.*

Turnus Rotalis: P. Rossetti, *Ponens,* R. Chimenti, M. Massimi.

Vinculi Defensor substitutus: C. Conte.

Advocatus: H. Benvignati.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Definitio die 29 iulii data: « Constare de nullitate matrimonii ».

XXIV. *N. N.* (sub secreto). - NULLITATIS MATRIMONII, *ex capite vis et metus ex parte mulieris.*

Turnus Rotalis: I. Prior, *Ponens*, F. Solieri, I. Florczak.

Vinculi Defensor: Henr. Quattrocolo.

Advocatus: V. Sacconi.

Dubium: « An sententia rotalis diei 26 martii 1920 sit confirmanda « vel infirmanda, in casu ».

Definitio die 19 augusti data: « Sententiam Rotalem esse confir- « mandam, seu constare de nullitate matrimonii ».

XXV. PARISIEN. - DISPENSATIONIS MATRIMONII.

Turnus Rotalis: I. Grazioli, *Ponens*, F. Parrillo, F. Solieri.

Vinculi Defensor substitutus: C. Conte.

Advocatus: N. Ferrata.

Dubium: « An consilium sit praestandum Sanctissimo pro dispen- « satione super matrimonio rato et non consummato, in casu ».

Definitio die 17 augusti data: « Consilium esse praestandum San- « ctissimo pro dispensatione super matrimonio rato et non consummato ».

XXVI. BONONIEN. - NULLITATIS MATRIMONII, *ex capite vis et metus ex parte viri.*

Turnus Rotalis: A. Sincero, *Ponens*, F. Cattani Amadori, P. Rossetti.

Vinculi Defensor: Henr. Quattrocolo.

Advocatus: V. Sacconi.

Dubium: « 1. An constet de nullitate matrimonii, in casu ». Et quatenus negative: « 2. An consilium sit praestandum Ssmo pro dispen- « satione super matrimonio rato et non consummato ».

Definitio die 17 augusti data: « 1. Providebitur in secundo ». — « 2. Consilium esse praestandum Ssmo pro dispensatione super matri- « monio rato et non consummato ».

XXVII. HIEROSOLYMITANA. - NULLITATIS MATRIMONII, *ex capite vis et metus ex parte mulieris.*

Turnus Rotalis: I. Prior, *Ponens*, F. Cattani Amadori, P. Rossetti.

Vinculi Defensor: Henr. Quattrocolo.

Advocatus: Henr. Benvignati.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Definitio die 27 octobris data: « Constare de nullitate matrimonii ».

XXVIII. VIC. APOST. DE FIANARANTSOA. - NULLITATIS MATRIMONII, *ex capite vis et metus ex parte mulieris.*

Turnus Rotalis: I. Prior, *Ponens,* I. Solieri, I. Florczak.

Vinculi Defensor: Henr. Quattrocolo.

Advocatus: N. Patrizi.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Definitio die 16 novembris data: « Constare de nullitate matri- « monii ».

XXIX. Parisien. – Nullitatis matrimonii, *ex capite vis et metus ex parte mulieris.*

Turnus Rotalis: F. Cattani Amadori, *Ponens,* P. Rossetti, R. Chimenti.

Vinculi Defensor substitutus: C. Conte.

Advocati: N. Ferrata, V. Sacconi.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Definitio die 15 decembris data: « Constare de nullitate matri- « monii ».

II

Causae quae, eodem anno 1920, transactae fuerunt vel peremptae, vel quae, absque definitiva sententia, ex peculiaribus circumstantiis finem habuerunt.

1. Massilien. – Nullitatis matrimonii, *ex capite vis et metus ex parte mulieris,* coram R. P. D. Rossetti.

Cum in turno rotali diei 8 februarii 1915 responsum fuisset: *Dilata et compleantur acta,* cumque Revma Curia Massilien. rogatoriis litteris responsum numquam dedisset, d. Ponens die 5 maii mandavit, causam reponi in Archivio S. Tribunalis.

2. Nanneten. – Nullitatis matrimonii, *ex capite clandestinitatis relate ad sponsorum domicilium vel quasi,* coram R. P. D. Prior.

Attenta procuratoris actoris declaratione appellationem non prosequendi, die 15 iunii d. Ponens mandavit, causae positionem in Archivio Sacri Tribunalis esse servandam.

3. Lucana. – Confraternitatis, coram R. P. D. Cattani.

Cum actores a mense iulio 1917 (quo eisdem beneficium gratuiti patrocinii denegatum fuit) nullum actum processualem posuerint, die 17 iunii d. Ponens mandavit, causae positionem servandam in Archivo Sacri Tribunalis.

4. Firmana. - Iuris canendi Missas adventicias, coram R. P. D. Cattani.

Attenta appellantis renunciatione, causa finem habuit per decretum d. Ponentis diei 9 iulii.

5. Mexicana. - Solutionis, coram R. P. D. Massimi.

Cum appellans contra Sententiam Curiae Mexicanae diei 9 decembris 1918 nullum actum processualem posuerit, atque inutiliter elabi siverit fatale bimestre tempus a d. Ponente statutum, appellationem esse desertam atque oppugnatam sententiam in rem iudicatam transiisse, declaratum fuit die 26 novembris.

6. Baionen. - Nullitatis matrimonii, *ex capite clandestinitatis relate ad sponsorum domicilium vel quasi,* coram R. P. D. Many.

Attenta procuratoris actoris declaratione causam non prosequendi, positio reposita fuit in Archivio die 4 decembris.

7. Vic. Apost. de Hupè Orient. - Nullitatis matrimonii, *ex capite raptus,* coram R. P. D. Massimi.

Die 12 decembris causa finem habuit ob mortem coniugis.

8. Tergestina. - Proventus et Emolumentorum, coram R. P. D. Massimi.

Instantiam esse peremptam, atque impugnatam sententiam Tribunalis Metropolitani Goritiensis, die 21 maii 1912 latam, exsequutioni esse mandandam, declaratum fuit die 13 decembris.

9. Parisien. - Nullitatis matrimonii, *ex capite defectus consensus ex parte viri,* coram R. P. D. Parrillo.

Attenta actricis renunciatione, causa finem habuit die 16 decembris

En Cancellaria, 15 ian. 1921.

L. ✠ S.

T. Tani, *Notarius.*

II

Citatio edictalis

VICARIATUS APOSTOLICI AEGYPTI

NULLITATIS MATRIMONII (MUSARELLI-DE VANNES)

Cum ex actis processus in Vicariatu Apostolico Aegypti peracti, constet Dñam Mariam Aloisiam De Vannes, hac in causa conventam, reperiri non posse, per praesens Edictum eandem citamus ad comparendum, sive per se sive per Procuratorem legitime constitutum, in sede Tribunalis S. R. Rotae (Palazzo Dataria, via della Dataria, n. 94) coram Nobis, die 20 mensis maii 1921, hora undecima, ad Dubium concordandum vel infrascriptum subscribendum et ad diem destinandam, qua habebitur Turnus Rotalis pro causae definitione.

Instante Rmo Promotore Iustitiae S. R. Rotae.

DUBIUM.

An constet de nullitate matrimonii in casu?

Ordinarii locorum, Parochi, Sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de domicilio aut commorationis loco praefatae Dominae curare debent, si et quatenus fieri possit, ut de hac edictali citatione ipsa moneatur.

Datum Romae, die 14 februarii 1921.

Ioannes Prior, *Ponens.*

L. ✠ S.

Ex Cancellaria, die 19 februarii 1921.

T. Tani, *Notarius S. R. Rotae.*

Traduction.

TRIBUNAL DE LA SACRÉE ROTE ROMAINE

Citation par édit.

VICARIATUS APOSTOLICI AEGYPTI

NULLITATIS MATRIMONII (MUSARELLI-DE VANNES)

Puisqu'il conste des actes du Procès qui a été fait dans le Vicariat Apostolique d'Egypte, que Madame Marie Louise De Vannes, défenderesse en cette cause, ne peut être trouvée, sur l'instance du Promoteur de Justice de la S. Rote Romaine, Nous citons, par le présent édit, la même défenderesse à comparaître par propre personne ou par un Procureur légitimement constitué, devant Nous au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, Palazzo della Dataria, Via della Dataria, n. 94) le 20 mai 1921, à 11 heures du matin, pour souscrire le Doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la proposition de la cause devant la Rote.

DOUTE.

Conste-t-il de la nullité du mariage dans le cas présent?

Les Ordinaires des lieux, les Curés, les prêtres et les fidèles, ayant connaissance du domicile ou du lieu de la résidence de la dite défenderesse, doivent, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

Donné à Rome, le 14 février 1918.

Jean Prior, *Ponens.*

L. ✠ S.

Ex Cancellaria, die 19 februarii 1921.

T. Tani, *Notarius S. R. Rotae.*

ACTA OFFICIORUM

PONTIFICIA COMMISSIO
AD CODICIS CANONES AUTHENTICE INTERPRETANDOS

DUBIA

SOLUTA IN PLENARIIS COMITIIS EMORUM PATRUM

I

In quibusdam Institutis votorum simplicium vota emittuntur sub hac vel simili conditione apposita: « Donec in Congregatione vivam », ita ut alumnus, sive sponte discedat sive a Superioribus dimittatur, ipso facto a votis liber evadat. Hinc quaeritur:

1° In hisce Institutis debetne tali professioni praemitti triennium votorum temporaneorum, ad normam can. 574?

2° In dimissione alumnorum, qui similem professionem emiserunt, debentne servari cann. 647-648 de dimissione religiosorum qui vota temporanea emiserunt, vel can. 649 et sequentes de dimissione eorum, qui vota perpetua emiserunt?

Resp.: Ad 1um. Negative.

Ad 2um. Pro iis qui vota iam emiserunt sub hac conditione, serventur canones 646, 647 et 648.

II

In can. 681 praescribitur ut in dimissione alumnorum Societatum sine votis serventur canones 646-672, qui de dimissione religiosorum agunt. Cum vero hi canones diversa praescribant, pro diversitate casuum votorum temporaneorum aut perpetuorum, quaeritur ad quemnam casum referri debeat praescriptio praedicti can. 681, cum in eo agatur de alumnis qui nulla vota emittunt?

Resp.: Si vinculum quo adstringuntur sodales Societatis sine votis est temporale, serventur canones qui agunt de dimissione religiosorum qui vota temporaria emiserunt; si sit perpetuum, serventur canones de dimissione religiosorum qui vota perpetua nuncuparunt.

III

Cum in Constitutionibus quarumdam Congregationum Religiosarum iuris pontificii in formula professionis nulla fiat mentio Antistitae, sed tantummodo Episcopi vel eius delegati, quaeritur:

1° An Episcopus vel eius delegatus in casu habendus sit legitimus Superior secundum Constitutiones ad professionem recipiendam, de quo in can. 572, § 1, n. 6.

2° An lege clausurae papalis, de qua in cann. 597-600, comprehendantur etiam moniales, quarum vota, quamvis ex Instituto deberent esse sollemnia, tamen in aliquibus locis, ex praescripto Sedis Apostolicae sunt simplicia.

Resp.: Ad 1um. Affirmative, tamquam habens legitimum mandatum.

Ad 2um. Negative, ratione indulti apostolici adhuc in vigore manentis.

IV

Utrum ad normam can. 1045, § 1, clausula « quoties impedimentum « detegatur cum iam omnia sunt parata ad nuptias », intelligi debeat strictu sensu, scilicet quod impedimentum antea omnino ignotum fuerit et tunc resciatur, an potius eo sensu quod, quamvis antea cognitum, tunc solum tamen ad notitiam Parochi aut Ordinarii sit delatum.

Resp.: Negative ad 1^{am} partem, affirmative ad 2^{am}.

Romae, 1 martii 1921.

PETRUS CARD. GASPARRI, *Praeses.*

Aloisius Sincero, *Secretarius.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

S. CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì 15 febbraio 1921, nel Palazzo Apostolico Vaticano, dinanzi all'augusta presenza del S. Padre, si è tenuta la Congregazione *Generale* dei Sacri Riti, nella quale gli Emi e Rmi Signori Cardinali, i Rmi Prelati ed i Consultori teologi componenti la medesima, hanno discusso e dato il loro voto sul dubbio intorno all'eroismo delle virtù esercitate dal Ven. Servo di Dio Giuseppe Cafasso, prete secolare, Rettore del Collegio ecclesiastico di Torino.

Martedì 8 marzo 1921, presso l'Emo e Rmo Signor Cardinale Antonio Vico, Prefetto della S. Congregazione dei Riti, Ponente della Causa di Beatificazione e Canonizzazione della Ven. Anna Maddalena Remuzat, monaca professa dell'Ordine della Visitazione, si è tenuta la Congregazione *Antipreparatoria* per discutere il dubbio sopra l'eroismo delle virtù esercitate dalla medesima Ven. Serva di Dio.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre si è degnato di nominare:

10 febbraio 1921. L'Emo sig. Card. Vittorio Amedeo Ranuzzi de Bianchi, *Protettore del Monastero delle Agostiniane in Santa Prisca.*

» » » L'Emo sig. Card. Oreste Giorgi, *Protettore dell'Istituto delle Sorelle Terziarie Francescane, di Buenos Aires.*

17 » » L'Emo sig. Card. Lodovico Billot, *Protettore dell'Istituto della Sacra Famiglia, di Villefranche de Rouergue, nella diocesi di Rodez.*

25 » » L'Emo sig. Card. Michele Lega, *Protettore delle Monache Benedettine Adoratrici del SSmo Sacramento.*

27 » » Gli Emi sigg. Card. Andrea Frühwirth e Donato Sbarretti, *Membri della Commissione Cardinalizia per la Opera della Preservazione della Fede, in Roma.*

8 marzo 1921. L'Emo sig. Card. Antonio Vico, *Protettore della Congregazione delle Figlie di S. Giuseppe di Gerona (Spagna).*

» » » L'Emo sig. Card. Gennaro Granito Pignatelli di Belmonte, *Protettore delle Religiose Zitine di Lucca.*

» » » Mons. Francesco Moretti, Arcivescovo titolare di Laodicea di Teodoriade, *Uditore Generale della Reverenda Camera Apostolica.*

10 » » I Revmi Padri Giacinto Leca, dei Predicatori, e Luigi di S. Francesco di Paola, dei Passionisti, *Consultori della Sacra Congregazione dei Riti.*

Con Biglietti della Segreteria di Stato, in data del 24 febbraio 1921, il Santo Padre si è degnato di destinare i seguenti Illmi e Revmi Monsignori a portare, in qualità di *Ablegati Apostolici,* la berretta cardinalizia ai seguenti Prelati, residenti all'estero, insigniti della Sacra Porpora nel Concistoro segreto del 7 marzo 1921:

Monsignor Francesco Vagni, Uditore della Nunziatura Apostolica di Spagna, all'Illmo e Revmo Monsignor Francesco Ragonesi, Nunzio Apostolico in Spagna;

Monsignor Giuseppe Pizzardo, Sotto-Segretario della Sacra Congregazione degli Affari Ecclesiastici Straordinari, all'Illmo e Revmo Monsignor Giovanni Benlloch y Vivó, Arcivescovo di Burgos;

Monsignor Luigi Capotosti, Segretario della Elemosineria Apostolica, all'Illmo e Revmo Monsignor Francesco d'Assisi Vidal y Barraquer, Arcivescovo di Tarragona.

Parimenti, con Biglietti della Segreteria di Stato, la Santità di Nostro Signore si è benignamente degnata di destinare le seguenti Sue Guardie Nobili a recare, in qualità di *Corrieri di Gabinetto,* l'annunzio della elevazione alla Sacra Porpora ed a porgere lo Zucchetto Cardinalizio ai sotto nominati Prelati, residenti all'estero, insigniti della Sacra Porpora nel Concistoro segreto del 7 marzo 1921:

il signor conte Carlo Pocci, all'Illmo e Revmo Monsignor Francesco Ragonesi, Nunzio Apostolico in Spagna;

il signor conte Guglielmo Aluffi Pentini, all'Illmo e Revmo Monsignor Giovanni Benlloch y Vivó, Arcivescovo di Burgos;

il signor conte Giuseppe Salimei, all'Illmo e Revmo Monsignor Francesco d'Assisi Vidal y Barraquer, Arcivescovo di Tarragona.

SS. CONGREGAZIONI ASSEGNATE AGLI EM̃I CARDINALI

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre si è degnato di assegnare ai nuovi Em̃i e Rm̃i signori Cardinali, che nel Concistoro pubblico del 10 corrente hanno ricevuto il cappello cardinalizio, le seguenti Sacre Congregazioni:

All' Em̃o sig. cardinale Michele de Faulhaber, le Sacre Congregazioni: dei *Sacramenti,* del *Concilio,* dei *Riti* e dei *Seminari e delle Università degli studi.*

All' Em̃o sig. cardinale Dionisio Dougherty, le Sacre Congregazioni: dei *Sacramenti,* di *Propaganda Fide,* dei *Riti* e *per la Chiesa Orientale.*

All' Em̃o sig. cardinale Carlo Giuseppe Schulte, le Sacre Congregazioni: dei *Religiosi,* di *Propaganda Fide,* del *Cerimoniale* e dei *Seminari e delle Università degli Studi.*

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di nominare:

Assistenti al Soglio Pontificio:

18 dicembre 1920. Mons. Valerio Traiano Frentiû, vescovo greco-rumeno di Lugos.

25 gennaio 1921. Mons. Luigi M. Marelli, vescovo di Bergamo.

Protonotari apostolici ad instar participantium:

14 febbraio 1921. Mons. Giacomo Pompen, della diocesi di Bois-le-Duc.

16 » » Mons. Giuseppe Blandamura, dell'archidiocesi di Taranto,

22 » » Mons. Daniele O' Brien, della diocesi di Galloway.

1 marzo » Mons. Leonida Feodorow, esarca dei cattolici di rito slavo in Russia.

Prelati Domestici di S. S.:

14 agosto 1920. Mons. Tommaso Flannery, della diocesi di Grand-Rapids.

22 novembre » Mons. Riccardo Barry-Doyle, della diocesi di Ferns.

15 gennaio 1921. Mons. Cesare Rossi, di Roma.

20 » » Mons. Giuseppe Memngian, vicario patriarcale per gli Armeni a Gerusalemme.

25 » » Mons. Giacomo Magee, della diocesi di Syracuse.

26 » » Mons. Carlo Drevel, della diocesi di Bressanone.

29 » » Mons. Emiliano Schopfer, della medesima diocesi.

1 febbraio » Mons. Giuseppe Maria Giovanni Wack, della diocesi di Sant'Antonio nel Texas.

14 febbraio 1921. Mons. Riccardo Lee, della diocesi di Porto Luigi.
15 » » Mons. Gaetano Pavone, della diocesi di Capaccio Vallo.
16 » » Mons. Antonio Bartoloni, dell'archidiocesi di Trani.
18 » » Mons. Giuseppe Macrì, della diocesi di Gerace.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di conferire le seguenti onorificenze:

La Croce dell'Ordine Supremo del Cristo:

15 febbraio 1921. A S. A. R. il principe Felice de Bourbon-Luxembourg.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

18 febbraio 1921. Al sig. cav. Michele Giuseppe Atleta, dell'archidiocesi di Torino.
25 » » Al sig. Adolfo Badetti, console del Belgio in Adrianopoli.
26 » » Al sig. Antonio Alberto Hunink, dell'archidioc. di Utrecht.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe militare:

31 gennaio 1921. Al sig. tenente colonnello Adamo Aerts, dell'archidiocesi di Malines.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

23 novembre 1920. Al sig. Giovanni F. O' Neill, della diocesi di Newark.
15 gennaio 1921. Al sig. Lorenzo Higgins, dell'archidiocesi di Armagh.
21 » » Al sig. Giacomo Archi, della diocesi di Faenza.
» » » Al sig. Romolo Archi, della medesima diocesi.
22 » » Al sig. Giovanni Bragiotti, dell'archidiocesi di Smirne.
» » » Al sig. Francesco Solari, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Edoardo de Andria, della medesima archidiocesi.
26 » » Al sig. Alberto Schiemer, della diocesi di Bressanone.
» » » Al sig. Giuseppe Eisenegger, della medesima diocesi.
28 » » Al sig. conte Luigi M. Florian Gouyon de Beaufort, della diocesi di Quimper.
29 » » Al sig. Elzearo Miville-Dechêne, dell'archidioc. di Québec.
12 febbraio » Al sig. Luigi Leman, della diocesi di Tournay.
15 » » Al sig. Giuseppe Herzen, di Roma.
19 » » Al sig. Federico Caesar, della diocesi di Harlem.
23 » » Al sig. dott. Francesco Devay, dell'archidiocesi di Lione.
25 » » Al sig. Gustavo Couteaux, di Costantinopoli.

La Placca dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

1 marzo 1921. Al sig. conte comm. Francesco Vitali, dell'archidiocesi di Fermo.

4 » » Al sig. comm. Ernesto Kappenberg, dell'archidiocesi di Colonia.

La Commenda dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

25 gennaio 1921. Al sig. cav. Francesco Laurini, di Roma.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

25 gennaio 1921. Al sig. Egisto Pellegrini, della diocesi di Livorno.
25 febbraio » Al sig. Ferdinando Salem, di Costantinopoli.
26 » » Al sig. Nicola De Meis, della diocesi di Ferentino.
2 marzo » Al sig. Lorenzo Marini, di Roma.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con Biglietti di S. E. Rma Mons. Maggiordomo, il Santo Padre si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti soprannumerari di S. S.:

4 agosto 1920. Mons. Antonio Bezerra, della diocesi di Piauhy.
» » » Mons. Aristeo Do Rego Barros, della medesima diocesi.
» » » Mons. Cicerone Portella Nunes, della medesima diocesi.
» » » Mons. Fernando Lopes e Silva, della medesima diccesi.
» » » Mons. Costantino Boson e Lima, della medesima diocesi.
18 gennaio 1921. Mons. Francesco Cocola, della diocesi di Bisceglie.
20 » » Mons. Luigi Santi, dell'archidiocesi di Modena.
28 » » Mons. Enrico Everts, della diocesi di Ruremonda.
» » » Mons. Enrico Joosten, della medesima diocesi.
29 » » Mons. Vincenzo López Garcia, della diocesi di Malaga.
» » » Mons. Callisto Cesano, della diocesi di Pinerolo.
21 febbraio 1921. Mons. Luigi Di Francesco, della diocesi di Penne ed Atr.
» » » Mons. Luigi Concha, dell'archidiocesi di Bogotà.

Camerieri Segreti di Spada e Cappa soprannumerari di S. S.:

22 febbraio 1921. Il sig. Cristoforo de Paus, del Vicariato Apost. di Norvegia.
» » » Il sig. Giacomo Leser, della diocesi di Ratisbona.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

22 febbraio 1921. Mons. Giuseppe Suria, dell'archidiocesi di Torino.
» » » Mons. Giuseppe Rambelli, della diocesi di Forlì.
24 » » Mons. Giulio Mancini, di Roma.
» » » Mons. Giovanni Antonelli, di Roma.
» » » Mons. Girolamo Robba, della diocesi di Casale Monferrato

Camerieri d'onore di Spada e Cappa soprannumerari di S. S.:

22 febbraio 1921. Il sig. Enrico Haas Spithöver, di Roma.

Cappellano Segreto d'onore di S. S.:

4 febbraio 1921. Mons. Emilio Boscarolli, della diocesi di Bressanone.

NECROLOGIO

gennaio 1921. Mons. Federico Enrico Oury, arcivescovo titolare di Tolemaide d'Egitto.
febbraio » Mons. Giovanni P. Farelly, vescovo di Cleveland (Stati Uniti d'America).
» » Mons. Guglielmo Ambrogio Jones, vescovo di Porto-Rico.
18 » » Mons. Sabatino Giani, vescovo di Livorno.
22 » » Mons. Giuseppe Doubrava, vescovo di Königgrätz.
6 marzo » Mons. Domenico Marinangeli, patriarca latino di Alessandria.